

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

№9 (129)

вересень
2009

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Єдина дорога

«Взагалі-то я добра людина, тому потраплю до раю». «Ну, було кілька поганих вчинків, але більше добрих, тому я потраплю до раю». «Бог не пошле мене до пекла лише за те, що я не живу так, як написано в Біблії. Нині вже не ті часи!». «Тільки справді погані люди — такі, як вбивці і збоченці, потраплять до пекла».

Такі загальноприйняті виправдання більшості людей насправді помилкові! Їх сіє в наших серцях сатана. Він і кожен, хто слідує за ним, — ворог Богові (1 Петр. 5:8). Він завжди прикидається добрим (2 Кор. 11:14), і він контролює розум всіх, хто не належить Богові: «Для невірних, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяло світло Євангелія слави Христа, а Він — образ Божий» (2 Кор. 4:4).

Помилково вважати, що Бог не зауважує незначні гріхи і посилає до пекла тільки «поганих людей». Будь-який гріх відділяє нас від Бога, навіть найменша брехня. Ми всі згрішили, і ніхто не добрий настільки, щоб самостійно потрапити до раю (Рим. 3:23). Досягнення раю не залежить від кількості добрих чи поганих вчинків. «А коли за благодаттю, то не з учинків, інакше благодать не була б благодаттю» (Рим. 11:6). Ми не можемо заслужити дорогу до раю добрими вчинками (Тит. 3:5).

«Увійдьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погібелі, — і нею багато хто ходить» (Мт. 7:13). Нас не виправдовує той факт, що всі люди живуть грішним життям і віра в Бога непопулярна. «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних...» (Еф. 2:1-2).

Коли Бог створив цей світ, все було досконалим і чудовим. Він створив Адама і Єву і дав їм вільний вибір — йти за Богом і слухатися Його чи ні. Але перші люди, спокушені сатаною, не послухалися Бога і згрішили. Через це вони (а також всі їх нащадки включаючи нас) втратили можливість мати близькі

стосунки з Богом. Він досконалий і не може перебувати поруч з гріхом. Як грішники, ми не змогли б виправити це самостійно. Тому Бог передбачив дорогу, якою ми можемо об'єднатися з Ним на Небесах. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). «Бо заплала за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 6:23).

Ісус народився, щоб показати нам цю дорогу і померти замість нас за гріхи. На третій день після смерті Він воскрес з могили (Рим. 4:25), доказавши Свою перемогу над смертю. Він став мостом через прірву, що пролягла між Богом і людиною, щоб ми могли мати особисті стосунки з Ним.

«Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3).

Багато людей вірять в існування Бога, навіть сатана в Нього вірить. Але, щоб одержати спасіння, нам необхідно повернутися до Бога, налагодити з Ним особисті стосунки, відмовитися від своїх гріхів і йти за Ним. Ми повинні цілком, всією душею повірити в Ісуса. «А Божя правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає» (Рим. 3:22). У Біблії написано, що немає іншої дороги до спасіння, окрім Христа. Ісус сказав в Євангелії від Івана 14:6: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене».

Ісус — єдина дорога до спасіння, адже тільки Він може заплатити за наш гріх (Рим. 6:23). Жодна інша релігія не вчить про глибину і серйозність гріха. Жодна інша релігія не говорить про плату за гріх, як це зробив Ісус Христос. Жоден інший «засновник релігії» не був Богом у тілі (Ів. 1:1, 14), що було єдиним можливим шляхом погашення нашого боргу. Ісус повинен був бути Богом, щоб заплатити за гріхи, і Він повинен був бути людиною, щоб померти.

Спасіння можливе тільки через віру в Ісуса Христа. «Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

Друзе, чи ти спасений?

Молитва за Україну

У День святкування 18-тої річниці незалежності України у Софійському соборі Києва за участю Президента України молилися за Україну та український народ. Молебень спільно провели представники різних релігійних конфесій.

За повідомленням Головної служби інформаційної політики Секретаріату Президента України, помолитися за Україну

у Святу Софію також прийшли Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко, Голова Верховної Ради Володимир Литвин, Глава Секретаріату Президента України Віра Ульянченко, представники міської влади, політичні та громадські діячі.

Виступаючи на майдані Незалежності в Києві зі зверненням до українського народу з нагоди Дня Незалежності України, Президент України закликав українців до створення монолітної нації незалежно від релігійної належності, мови, соціального статусу.

«Я звертаюся до всіх нас: українців, росіян, мусульман та євреїв, до нашого селянства, інтелігенції, робітництва і військових: немає між нами різниці, з думкою про майбутнє ми зобов'язані йти шляхом творення єдиної нації, бо лиш її моноліт захистить і вбереже нас у новому столітті», — наголосив у промові Президент.

РІСУ.

«Минули жнива, покінчилося літо, а ми не спасенні...» (Єремії 8:20)

Ось і закінчилося літо — особливий період тепла та відпусток, час таборів, ювілеїв, хрещень. Тільки, здавалося, складали плани на літо, а вже пора планувати, як жити далі.

Час, як одне з ключових понять філософії, — невід'ємний атрибут навколишнього світу, а відлік часу, як вважається, бере початок від створення світу і зникне тоді, коли світ перестане існувати. Біблія для опису категорії часу використовує різні слова і відкриває нам, що Творцем часу є Бог. Вона приписує людині 70-80 років життя: «Дні літ наших у них сімдесят літ, а при силах вісімдесят літ, і гордощі їхні страждання й марнота, бо все швидко минає, і ми відлітаємо... Навч нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 89:10,12).

Як правильно рахувати дні, щоб набути серце мудре? Декілька вечорів просидівши з калькулятором, я дійшов певного

висновку, яким хочу поділитися з вами.

Рік складається з 12 місяців, тобто 365 днів, що містять 8760 годин, або 525 600 хвилин. Якщо вночі на сон ми тратимо 8 годин, то за рік просипаємо 2920 годин, а це 121,6 дня з року. На роботі за рік, не враховуючи вихідних та святкових днів, ми проводимо близько 2000 годин, тобто 83,3 дня з року в цілому. Якщо на дорогу щодня ми тратимо годину, то понад 15 днів з року ми подорожуємо. Коли за обіднім столом ми проводимо півтори години на день, то понад 23 дні з року проїдаємо.

А тепер порахуємо час, який затрачаємо на читання Біблії, молитву, відвідування церкви та служіння у ній... Для себе я зробив висновки.

Біблія закликає мудро користуватися часом: «Отож уважайте, щоб поводитися обережно, не як неумудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16). А ще застерігає, що прийде час, коли ми не матимемо часу: «Поки маємо час, усім робімо добро,

а найбільш одновірним!» (Гал. 6:10).

Провівши це дослідження, я ствердився у певних практичних рекомендаціях стосовно використання часу. Правильно ним користуватися ми зможемо, якщо:

- будемо вести облік, аналіз та план стосовно часу;
- встановимо правильні пріоритети;
- визначимо свою роль у сім'ї, церкві тощо і будемо відповідно поводитися;
- даремно не витрачимо свій час та час інших;
- відмовлятимемося від не важливого на користь важливішого;
- регулярно приділятимемо час для вічних, духовних цінностей.

Згаяного часу і коном не наддоженеш, кажуть в народі, та якщо ми докладемо зусиль, то зможемо бути потрібними людьми в потрібному місці, добрим інструментом у Божих руках.

Олександр САМУК.
РІСУ.

Іранські християнки відмовилися зректися віри

Дві християнки відмовились виконати наказ тегеранського революційного суду і зректися Христа. 27-літній Мар'ям Ростампур і 30-літній Марзіє Амірізаде повідомили, що їх повернуть до тюрми Євин, де їх утримують без пред'явлення звинувачення.

Жінок заарештували іранські таємні служби після обшуку в їх квартирі і конфіскації їх власних Біблій. Жінки не вчинили жодного злочину за іранським чи міжнародним законами. Однак в Ірані люди, які перейшли з ісламу в іншу релігію, часто стикаються з арештами, затриманням на невизначений термін і багатьма іншими серйозними порушеннями людських прав.

Світова спільнота зобов'язана вимагати звільнення Мар'ям і Марзіє і їх права сповідувати віру історичної Християнської Церкви, віру апостолів і батьків Церкви.

Директор-правозахисник організації Christian Solidarity Worldwide (CSW) Тіна Ламберт заявила: «CSW рішуче закликає міжнародну громадськість вимагати негайного звільнення Мар'ям і Марзіє. Ці невинні жінки несправедливо утримуються в одиночному ув'язненні і піддаються грубим допитам, незважаючи на проблеми зі здоров'ям. Вони затримані тільки на основі свого основного права свободи думки, совісті і віросповідання. Наші побоювання за них зростають на фоні сьогодиншнього стану справ в Ірані, де відбуваються незаконні затримання і зростають порушення людських прав.

Christian today.

Що нового у світі?

Прем'єр-міністр Великобританії Гордон Браун заявив, що християни цієї країни не повинні приховувати свої релігійні переконання і боятися відверто висловлювати їх.

Цей коментар Браун зробив в інтерв'ю британській радіостанції одночасно з висловлюванням триголи з приводу застосування адміністративних стягнень до англійських службовців, які відверто висловлюють свої християнські погляди.

«Я думаю, що роль релігії і віри в тому, що люди називають «публічним сектором», вкрай важлива», — заявив Браун, батько якого — прислужник у пресвітеріанській церкві в Шотландії.

Нагадаємо, що в червні британську медсестру покарали через те, що вона запропонувала помолитися за хвору жінку похилого віку. У той же час двоє працівників реєстраційної служби опинилися під загрозою звільнення, бо відмовилися проводити

Британський прем'єр-міністр заявив, що християни не повинні приховувати свою віру

гомосексуальні шлюбні церемонії.

«Британія — не така світська держава як, наприклад, Франція чи інші країни, — зазначив Браун. — Якщо ви проведете соціопитування по країні чи запитаете, у що люди справді вірять, відповідь поверне вас до юдейсько-християнських цінностей — цінностей, які поділяють всі релігійні групи нашого суспільства».

На запитання, чи не краще було б, якби християнство в Британії звели з державного на особистий рівень, Браун відповів: «Я думаю, це неможливо, тому що коли ми говоримо про віру, ми говоримо про те, у що вірять люди, ми говоримо про цінності, які служать

основою того, що вони роблять. Ми говоримо про переконання, на які вони спираються при міркуваннях про те, як зробити суспільство кращим».

Браун відкинув звинувачення в тому, що британський уряд надає перевагу стосункам з мусульманами.

«Коли ви стикаєтеся з різномірним суспільством, питання полягає в тому, як інтегрувати меншину в це суспільство, — зазначив британський прем'єр-міністр. — І тому люди, які могли б відчувати дискримінацію, повинні мати шанс отримати роботу, освіту чи можливості, які інакше вони не могли б отримати».

НХС.

Минуле залишити Богові

ЗАДУМАЙМОСЯ

Американців, на відміну від українців, не треба переконувати, що це свято, вони збираються не на військові паради, а на святкові барбекю в колі друзів та родини, бо свято сімейне. Незалежність держави – особиста цінність для кожного громадянина. Ми ще занадто молоді, а тому святкування незалежності в Україні – це благодатний ґрунт для популістських гасел та передвиборчого піару політиків. Ми слухаємо про «нашу з вами незалежність», «боротву за неї», «сильну націю», «відданість національній ідеї», і чомусь так важко повірити в щирість і переконаність цих слів.

Ми продовжуємо жити в парадигмі радянського суспільства, змінився «оператор», але ментальність залишилась та ж сама. Чому країна, яка здобула свою незалежність ненасильницьким шляхом, повинна відзначати її річницю військовим парадом? Щоби всі боялись, щоб не насміхались? Щоб вразити північного сусіда? Чи інакше святкувати не вміємо, бо вже звикли, що свято — це військовий парад і надувні кульки, а ще етнофесті і народні гуляння.

Звичайно, усе це частина нашої ідентичності, проте насторожує, що, святкуючи незалежність, ми дивимось лише в минуле. Так, нація без минулого не може мати майбутнього, проте надмірна сконцентрованість на минулому не дає можливості рухатися далі. Сперечаючись про трактування історії, українці забувають жити в теперішньому і творити майбутнє. При тому, що узгодження усіх сторінок нашої історії — це битва з вітряками. У цьому я переконалася, намагаючись на форумі свого містечка посперечатись про доцільність чи недоцільність встановлення пам'ятника королю Ягайлу, який помер у ньому і за легендою заповів поховати своє серце у місцевому монастирі. І у, здавалося б, гомогенному середовищі галицького містечка не вдалося відшукати віртуального компромісу. Що говорити про масш-

Якщо і є дні, коли я жалкую, що Україна не Америка, то саме під час святкування Дня незалежності. 200 років — не 18, ми ще не до кінця звикли з нашою незалежністю і святкуємо її якось надто офіційно і напоказ. За 18 років свято ще не встигло стати народним, а все ще залишається державним.

таби всієї держави, яка має мало досвіду добровільного перебування у спільних кордонах. Ця суперечка виявила для мене ще іншу болячку незалежної України — ми продовжуємо мислити у дискурсі боротьби за незалежність категоріями «свої» і «чужі», відшукуючи ворогів, навіть якщо це стосується далекого століття, забуваючи, що справу зроблено, незалежність за нами і треба жити як незалежна країна.

Немає держави, яка б не воювала з сусідами, проте є час для війни і для миру. Яскравим прикладом служать Франція і Німеччина, які не раз воювали одна проти одної, можуть мати багато територіальних претензій, проте стали союзниками і співзасновниками ЄС.

У шкільних підручниках ми читаємо, як татари брали в ясир українців, зраджували під час воєн, але нічого про торгівлю, культурний обмін, які були неодмінною частиною спільного життя протягом століть. Це ж стосується поляків, литовців, угорців, німців, росіян, румун — нас об'єднує щось більше, ніж ворожнеча. Звичайно, тактика kota Леопольда не завжди себе виправдовує, проте в християнстві існує добра традиція прощення. Іноді минуле настільки складне і суперечливе, що правильним буде залишити його Богові. Це не означає закрити очі, але треба переставити акценти з минулого на майбутнє. Важливо, де ми були в 1991-му, 1918-му, 1648-му, 1240-му, проте це важливіше, де ми будемо в 2050-му, 2091-му. І це міняє перспективу, бо в майбутньому ми шукатимемо не ворогів, а союзників. І шкільні твори на тему «Визвольна боротьба українського народу проти польських, російських, литовських, угорських (потрібно підкреслити) загарбників», повинні повільно, але впевнено трансформуватися в opinion papers про Україну і світ у тому майбутньому, які теперішні українці з вірою в Бога мали б будувати.

*Мар'яна Карпінка.
РІСУ.*

Баптисти України відсвяткували 400-ліття заснування баптистського євангельського руху

Концертом у Палаці «Україна» 30 серпня закінчилися урочисті святкування з нагоди заснування баптистського євангельського руху. П'ятитисячну аудиторію привітали глава УГКЦ патріарх Любомир (Гузар), перший віце-прем'єр Олександр Турчинов, народний депутат Володимир Стретович, старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко та інші почесні гості.

Перед концертом оргкомітет святкування провів прес-конференцію з лідерами баптистського руху. Голова Держкомнацрелігій Юрій Решетников підкреслив активну позицію баптистської Церкви в житті країни. «Євангельські християни-баптисти сьогодні посідають четверте місце серед усіх релігійних організацій. Але найважливіше — не стільки кількісний, як якісний рівень баптистів», — продовжив він.

Про вплив баптистського руху на формування цінностей у суспільстві розповів голова Російського союзу ЄХБ Юрій Сіпко. Доповнив колегу президент ВСО ЄХБ В'ячеслав Нестерук.

Відзначив силу українського баптизму на континенті генеральний секретар Європейської баптистської федерації Тоні Пек. «Сьогодні в Європі нараховується близько 800 тис. баптистів і 200 тис. з них — українці», — прокоментував промовець.

Під час концерту баптистів привітали зі святом духовні лідери України — глава УГКЦ патріарх Любомир (Гузар), єпископ-помічник Київсько-Житомирської дієцезії РКЦ Віталій Скомаровський і старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко.

Серед державних осіб з вітальним словом виступили перший віце-прем'єр Олександр Турчинов, нардеп Володимир Стретович, голова Держкомнацрелігій Юрій Решетников, представники Секретаріату Президента та київського міського голови.

У коментарі кореспондентові РІСУ патріарх Любомир охарактеризував відзначення річниця як свято ідентичності баптистів. І додав, що такий захід примушує християнські Церкви різних конфесій і деномінацій подумати про те, як виконати заклик Христа: «Ми, християни, поділені, але мусимо шукати спільними силами, як виконати наказ Христовий — йти у світ, проповідувати і навчати людей».

РІСУ.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

Гомосексуалізм у сучасному світі

Цивілізоване суспільство ніколи не виправдовувало гріх содомії. Але починаючи з 50-х років минулого століття ситуація почала змінюватися. З'явилися так звані гей-рухи. Вони дуже швидко досягли успіхів, про що свідчить хоча б те, що вже в 1973 році Американська асоціація психіатрів виключила гомосексуалізм зі списку психічних захворювань і почала вважати це збочення нормальним явищем.

І ось настало ХХІ століття. Складається враження, що весь безбожний світ повстав проти біблійного погляду на гомосексуалізм. На сьогодні одностатеві шлюби визнані у двох провінціях Канади та в багатьох країнах Європи. З кожним роком світ розбещується все більше й більше: зростає кількість алкоголиків та наркоманів, росте цікавість до окультизму, руйнуються сім'ї, щороку вбивають мільйони ненароджених дітей. Пропаганда гомосексуалізму — лише один з проявів загального розбещення. Але ніхто у світі офіційно не схвалює п'янство, наркоманію, куріння, тоді як содомія перебуває під захистом політиків, діячів науки і медицини, культури й освіти. Чому? Думаю, відповідь на це питання міститься в Біблії.

йняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові» (Рим 1:27).

Як бачимо, Слово Боже чітко дає зрозуміти, що за гомосексуалізм люди самі в собі отримують покарання. І дійсно, серед геїв особливо поширені психічні хвороби, котрі є прямим наслідком їхнього стилю життя. Так, наприклад, серед гомосексуалістів спроби самогубств зустрічаються в шість разів частіше, ніж серед інших прошарків. Рівень захворюваності на депресії, психози, наркоманію також вище середнього. 43 проценти чоловіків, які хворіють на булімію, — гомосексуалісти, і цей показник у 15 разів перевищує середні дані.

Адвокати содомського стилю життя не можуть ігнорувати ці факти і тому знайшли їм примітивне пояснення, яке може обманути тільки тих, хто сам бажає бути обманутим. Вони стверджують, що причиною частих психічних розладів серед гомосексуалістів є те, що їх дискримінують у суспільстві. А факт, що в Нідерландах, де суспільство дуже толерантно ставиться до содомії, рівень психічних розладів серед гомосексуалістів такий самий високий, як і в інших країнах, вони просто ігнорують.

Дослідження довели, що спроби самогубств серед гомосексуалістів насамперед пов'язані з внутрішніми проблемами їхньої спільноти, а не з зовнішнім тиском.

Гомосексуальний спосіб життя призводить не тільки до психічних розладів, але й до фізичних захворювань. Гомосексуалісти набагато частіше заражуються СНІДом, ніж гетеросексуали. Біблія називає блуд гріхом, і рано чи пізно блудники погнутуть те, що сіють, тому в них немає ніяких підстав думати, що в очах Божих вони кращі, ніж геї. Але, як бачимо, гомосексуальний спосіб життя призводить до духовної деградації значно швидше, ніж звичайний блуд. І той факт, що в гомосексуалістів дуже часто змінюються партнери, зайвий раз свідчить, що такий спосіб життя не приносить задоволення і щастя.

Гомосексуалісти помирають не тільки від СНІДу. Рак прямої кишки в пасивних геїв і рак грудей у лесбіянок зустрічається значно частіше, ніж в інших людей. Але, попри безліч очевидних фактів, сучасна західна медицина вперто вважає це збочення нормальним явищем. А християн, які тримаються біблійних позицій, намагаються зобразити відсталими людьми, які нібито сліпо вірять Біблії всупереч поглядам вчених.

Таке вже було в історії. Пам'ятаєте, як войовничі атеїсти намагалися зобразити християн відсталими людьми, котрі нібито вірять у плоску землю всупереч науці? Сам час спростував той обман. Так, ми, євангельські християни, вважаємо гомосексуалізм гріхом, і це біблійне твердження підтверджує наукою. Заплата за гріх — смерть, і наукових фактів того, що гомосексуалізм веде до деградації особистості та передчасної втрати здоров'я, тобто до смерті духовної і смерті фізичної, більш ніж достатньо. І не наша вина в тому, що деякі так звані «вчені» ігнорують ці факти. Насправді, «називаючи себе мудрими, вони потуманіли...» (Рим. 1:22).

*Леонід Каночкін.
Клівленд, США.*

Українці вимагають ув'язнювати за пропаганду збочень

Вже зібрано понад 10 тисяч підписів за встановлення кримінальної відповідальності за пропаганду одностатевих стосунків в Україні. Цей процес ініціює в усіх областях країни — як у містах, так і в селах. Підписанти просять, щоб Верховна Рада внесла відповідні зміни до законодавства.

Така категорична вимога, на думку тих, що підписалися, обумовлена тим,

що поширення гомосексуалізму загрожує національній безпеці. Пояснення цьому надзвичайно просте: поширення гомосексуалізму призводить до посилення епідемії ВІЛ/СНІДу, поглиблює демографічну кризу, руйнує інститут сім'ї, цей природний базис для будь-якої держави.

Всеукраїнський збір підписів за встановлення кримінальної відповідальності

за пропаганду одностатевих сексуальних стосунків ініціював рух «Любов проти гомосексуалізму». Відповідний законопроект вже підготовлений.

«Небезпечні тенденції у світі спонукають нас до таких рішучих дій. Ми сподіваємося, що суб'єкти законодавчої ініціативи звернуть увагу на категоричну позицію громадян України і буде прийнятий відповідний закон. Цим самим влада не на словах, а на ділі продемонструє здоровий глузд і почуття відповідальності перед майбутніми поколіннями», — йдеться в заяві Комітету громадського руху «Любов проти гомосексуалізму».

www.love-contr.org.

Боротьба статей

Сергій Вітюков

І ПРОПОВІДІ

У минулому столітті сталися три революції, які вплинули на розвиток світу. Перша жаклива революція – Жовтнева. Революція – це процес руйнування з надією, щось збудувати. Але найчастіше щось руйнується, а нічого не будується. У згаданій революції захиталася влада царя, і цар через свою малодушність віддав владу в руки свавільних людей. Це збурило Росію, Україну та інші республіки, полилися ріки крові. За статистикою ця революція забрала близько 40 мільйонів людських життів. Третина світу була вражена цим повстанням, і лише тому, що хтось віддав владу.

Друга революція, особливо відчутна нині в західних країнах, – це революція у сфері моралі, так звана сексуальна революція, коли людська хтивість вирвалася назовні, змітаючи кордони і заборони. Оголеність, розбещеність і нестриманість, які заповнили нині світ, вирвалися з самого низу пекла. Це таємна сила беззаконня, яка все більше й більше вривається в наш світ. Багато церков твердо протистоять цьому, але багато здалися.

Ця революція зруйнувала підвалини біблійного вчення в серцях і розумі людей. Думаю, вона не припиниться до тих пір, поки Бог у гніві її не зупинить.

Але третя революція увагу церкви майже не привернула. На жаль. У наукових роботах цю революцію називають революцією фемінізму, боротьбою за рівність статей. Люди почали руйнувати принцип побудови сім'ї, який уклав Сам Бог.

Як це не дивно, феміністичний рух розпочався саме в християнському середовищі, коли почали захищати права жінок. А потім – як стається завжди, коли жінку не зупинити, дійшло до крайнощів. Тому, очевидно, Бог і поставив чоловіка над жінкою.

Сьогодні захист прав жінок став силою, яка руйнує все навколо. При спілкуванні з американцями мені часто доводиться чути, що вони люблять слов'янських жінок, тому що американки агресивні. Слов'янські жінки зберегли жіночність, тобто саме те, чого так потребують чоловіки.

У західних церквах рух фемінізму діє набагато сильніше, ніж руйнівна сила сексуальної революції. Як результат – повний контроль багатьох жінок над чоловіками. У деяких церквах відкрито говорять, що чоловіки як вид деградує, розчавлені обставинами і жінками. Триває безжальна війна, яка увірвалася в церкву і значною мірою вплинула на світосприйняття богословів і теологів. Ось погляд одного сучасного богослова на створення світу: «Бог творив від найпростішого до складного, тобто спочатку Він створив травичку, потім тварин, потім чоловіка і нарешті жінку. Тому наскільки вище чоловік стоїть над тваринами, настільки вище жінка стоїть над чоловіком».

І люди слухають цих теологів. Якось я побачив дивну афішу в церкві: «Сьогодні проповідують пастор Лариса і її чоловік». Я запитав, що буде робити чоловік, і мені сказали, що він приніс чемодан.

Думаю, це лише початок. Велика Жовтнева революція задихнулася, сексуальна революція продовжує руйнувати світ, а феміністичний рух руйнує найцінніше, що є на землі, – структуру сім'ї. Можливо, церкви в Україні ще не настільки сильно це відчували, але це лише початок, тому що хвиля дуже сильна і рано чи пізно дійде і сюди. Надто маленька наша планета, щоб вибух в одному місці не став відчутним в іншому.

Бог створив чоловіків і жінок різними для того, щоб вони доповнювали одне одного, а не конфліктували між собою. Бог наділив їх різними рисами, сильними і слабкими сторонами. Не все сильне в чоловіка і не все слабке в жінки, але цими особливостями ми повинні гармонійно доповнювати одне одного, а не воювати і змагатися.

Конфлікт статей почався ще в Едемі. Як не дивно, але майже все починається з Буття. І істина благовісту, і історія гріхопадіння, і історія стосунків з Богом. І революція статей. «До жінки промовив: Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого посядання твоє, а він буде панувати над тобою» (Бут. 3:16).

Після гріхопадіння Бог звертається до змія і каже йому про суд, який той накликав на себе своєю поведінкою. Мені доводилося чути, що Бог є джерелом

прокляття, тому ми можемо проклинати людей і самих себе, але це омана, ересь. Бог не проклинає, Він проголосив те, що вже сталося. Бог не сказав: «Я проклинаю», але сказав: «Прокляте». Тобто людина через гріхопадіння сама підпала під Божий суд. Проклята – це значить та, яка перебуває під Божим судом. Тому коли Бог сказав Адаму, що земля проклята через нього, то Він не сказав, що проклинає землю, Він сказав, що вона перебуває під судом через Адамову падіння. Бог проголосив, але не прокляв, тому що Він не є джерелом прокляття. Наш Бог – джерело благословення, Він прийшов, щоб зруйнувати справи диявола, взяти на Себе всі прокляття і дати нам благословення.

Звертаючись до жінки, Бог говорить про боротьбу двох початків – насіння жінки і насіння змія. І проголошує чотири моменти суду. Перше – біль і страждання під час вагітності. Друге – народження дітей в муках. Третє – «до мужа твого посядання твоє». І четверте – чоловік пануватиме над жінкою.

Звернімо увагу на два останні пункти. Коли говорять про посядання жінки до чоловіка, то найчастіше мають на увазі сексуальний потяг, але мова тут зовсім не про це. Слово «посядання» тут має інший зміст. У Бут. 4:7 – «В дверях гріх підстерігає. І до тебе його посядання» Бог, звертаючись до Каїна, вживає те саме слово – «посядання». Тобто Бог сказав до Каїна: «Будь уважний, тому що гріх зваблює тебе на зло, заманює тебе, у нього нестримне бажання панувати, маніпулювати і керувати тобою».

Отож, згідно з повним перекладом, Бог каже до жінки: «У тебе завжди буде нестримне бажання, сильний потяг до того, щоб заволодіти позицією, яку займає чоловік, і, маніпулюючи керувати ним, а він, опираючись, буде владарювати над тобою». Це і є прояв суто жіночої гріховної природи.

Гріх один, тільки особливості його прояву різні. У молодих це може бути пристрасть, у старших – нарікання. Бог призначив для чоловіка бути головою, і Бог хотів, щоб чоловік проявляв це головування шляхом служіння в любові. Але з того часу, як в чоловіка ввійшов гріх, свій авторитет і владу він виявляє в гріховний спосіб – через утиск і приниження жінки. Він прагне головувати, принижувати, утискати і вважати своєю власністю, а жінка натомість відчуває велике бажання захопити, керувати і маніпулювати.

Бог призначив для жінки певну позицію, але відколи в неї ввійшов гріх, щось змінилося і викривилося з точністю до навпаки. У жінки, особливо після того, як вона виходить заміж, з'являється сильне бажання вважати чоловіка своїм. Це велике бажання захопити позицію, яку займає чоловік, щоб маніпулювати ним і керувати. А чоловік жорстко і деспотично принижує особистість жінки. Це дві

сторони протистояння чоловіка і жінки.

Отож війна статей почалася в момент гріхопадіння. Коли Адам уперше побачив Єву, він вигукнув: «Оце тепер вона кість від костей моїх і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка». Слово «оце» можна перекласти як «ура». Він зрадів, тому що відчував, що це його частина, взята з нього, з його плоти. Цікаво, що він говорить Богові про свою дружину після гріхопадіння: «Господи, це все вона. До речі, це Ти дав її мені».

Якщо ви, чоловіки, при зустрічі зі своєю дружиною кажете: «Ура», то з вашими головуванням все гаразд, а якщо кажете: «Божже, Ти ж зрадів, як важко бути чоловіком такої жінки», то це велика проблема.

В історії людства війна між чоловіками і жінками виникала досить часто. Коли війну вигравали жінки, наставляв матриархат. До речі, всі народи, де встановлювався матриархат, зникли з лиця землі, тому що порушувався божественний устрій з точністю до навпаки. Божий порядок незмінний: усякому чоловікові голова Христос, жінці голова – чоловік, а дітям – батьки. Ієрархія проста – Бог, чоловік, жінка, діти. Був момент, коли Адам підкорився Єві. А хто кому кориться, той тому і раб. Адам став під Євою, а вона під дияволом – оце та позиція, якої прагне диявол. Бог завжди звертався до Адама, а змії – до Єви.

Це актуально і сьогодні. Справжні працівники входять через двері, а фальшиві – через огорожу. Вони вкладають нездорову науку в розум жінкам, а ті, у свою чергу, опрацьовують розум чоловіків, і так нездорове вчення проникає в церкви. Це метод, який використовує диявол.

Коли ж у війні перемогли чоловіки, вони принижували, знищували жінок і вважали їх ні за що. Про це часто читаємо в Старому Заповіті – і не тому, що Біблія це схвалює, а тому, що вона правдиво описує тогочасну реальність.

Це ж стосується і гаремів. Згадайте – у Соломона була тисяча жінок. Скільки розчарування і болю пережили ці жінки, залишені й самотні, і все через примхи одного чоловіка. Це був такий самий показник досягнень чоловіка, як сьогодні – розкішне авто. Це було жорстко і безжалісно. Це було в минулому. А як сьогодні?

Сьогодні в Індії дуже часто маленьких дівчаток використовують в секс-індустрії; у Китаї, згідно з державною програмою планування сім'ї, дівчатка вважаються непотребом. Якщо мати не вбила дівчинку до народження, їй переламують хребет і використовують на ліки. Це гори трупів і ріки крові. І в результаті сьогодні в Китаї приблизно на сто мільйонів дівчат менше, ніж чоловіків.

Але й це не найжахливіше. Скільки чоловіків дивляться на жінку лише як на об'єкт пристрасті, особливо коли їх розум розбещений брудною інформацією. Скільки чоловіків просто втрачають чоловічий вигляд, забруднивши свої голови і

серця брудом і збоченнями. Порнографія стала загальнодоступною. Чоловіки, які погузули в цьому гріху, не можуть чисто дивитися на жінок, на дівчат, і це руйнує сім'ї. Оця жорстокість збоченого і розбещеного порнографією розуму чоловіка просто знищує жінку, перетворюючи її на рабу його примхи.

Наступний момент. Будьмо відвертими: чи почуваються наші сестри рівними з нами за цінністю в наших церквах? Бог не зробив чоловіка більш цінним. І чоловіки і жінки однаково цінні як Божі творіння. Жінки не другосортні, і на чоловіках не стоїть знак якості.

Чоловіки і жінки рівні в доступі до Божої благодаті. Бог сказав, що в доступі до Божої благодаті немає ні чоловічої, ні жіночої статі ми всі рівні і всі маємо доступ через Ісуса Христа, це Божий дар для всіх. Це не заслуга наших справ чи нашої статі. У старозаповітні часи цього не було, тому що євреї мали більше прав для жінок, ніж погани. Але в Христі Ісусі Бог зробив з двох народів – євреїв і поган новий народ, Церкву Божу, народ вибраний з усіх народів, де немає ні чоловічої, ні жіночої статі, ні євреїв, ні поган, ні рабів, ні вільних, ні білих, ні чорних, є лише один критерій – усі рівні в доступі до Божої благодаті.

Проте чоловіки і жінки не рівні в позиціях, які їм визначив Бог, і не рівні в відповідальності. Бог дав чоловікам важку і величуну ношу – бути головою, але тільки на землі. Тільки на землі ми чоловіки і жінки, тільки тут, заради впорядкування життя і для продовження роду, Бог однаково душі розмістив в різні тіла. А в небі не буде чоловіків і жінок, там буде все одне. Та поки ми на землі, існують і різне становище, і різна відповідальність.

А тепер пропоную чоловікам тест, який допоможе визначити, наскільки діє в них гріховне чоловіче «я». Чи завжди дякуєте ви своїй дружині за приготовлену вечерю? Це вчення Ісуса Христа. Він говорив: «Коли раб прийде з поля, і господар до раба: «Сідай, я буду тобі служити»? Звичайно, ні. Навпаки, він скаже: «Служи мені». Далі Ісус задає риторичне запитання: чи стане господар дякувати рабу? Звичайно, ні.

Тож чи дякуєте ви дружині за вечерю? Якщо ні, прочитайте ще раз цю притчу. Я знаю багатьох чоловіків, яким і до голови не прийде подякувати. Апостол Петро каже: «Чоловіки, так само живіть разом із дружинами за розумом, як з слабшою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємці благодаті життя, щоб не спиналися ваші молитви» (1 Петр. 3:7). Якщо ми будемо негідно поводитися зі своєю дружиною, у нас виникнуть проблеми з Богом.

У пророка Осії написано, що коли чоловік ображає жінку і вона прийде плакати перед жертовником і буде скаржитися на чоловіка, то Бог заступиться за неї і відомстить чоловіку. Коли я прочитав цей

текст, то домовився з дружиною, мовляв, я все-таки чоловік і в мені живе гріховна природа, яка рано чи пізно виявиться, «тому, будь ласка, говори це мені, а не Богу. Я не хочу, щоб наді мною спрацювало пророцтво Осії».

Брати, якщо ваші дружини, скаржаться на вас, то не дивуйтеся, що Бог вас не чує. Так вчить Біблія. Чи знаєте ви смаки своєї дружини так, як вона знає вас? Вона знає, що ви любите борщ недосоленний, салат поперчений, а чай не дуже солодкий. Чи знаєте ви її смаки?

«Приємні слова – щільниковий то мед, солодкий душі й лік на кості» (Пр. 16:24). Не анальгін, а приємні слова. Чи використовуєте ви ці ліки для здоров'я вашої дружини? Як часто ви робите їй компліменти?

На одній конференції я запитав братів, чи роблять вони компліменти своїм дружинам, і один перепитав мене, що це таке. Коли йому пояснили, він відказав: «Звичайно, ні, бо, не дай Боже, ще загордиться».

Ми, слов'яни, взагалі унікальний народ: на весіллі плачемо, усе життя сваримо, а на похороні хвалимо. Звеличувати і вихвалити ми повинні лише Господа, але сказати звичайне людське «дякую» – це нормально, це духовно. Комплімент – це не лестощі, це підкреслення достоїнства, яке хоче почути слухач.

Однак компліменти бувають різні. Коли ви дякуєте дружині за смачний борщ, ви дякуєте їй за свій повний шлунок. А коли ви дякуєте за ту любов, яка вкладає в нього, коли кажете, що ваша дружина – найкраща господиня і що вам приємно бути її чоловіком, це означає, що ви побачили в борщі його творця – вашу дружину. Підкреслити позитивні риси – це і є комплімент. Це духовні речі, це не просто про борщ. Чим більше ми говоримо лагідних слів, тим менше говоримо брутальних.

Але повернімося до того, що Бог сказав відносно жінок: «До мужа твого посядання твоє». Це посядання заволодіти позицією, яку займає чоловік. Жінки, проаналізуйте своє життя: чи не використовуєте ви гріховні методи маніпулювання і керування? Щоб перевірити свою здатність перебувати під авторитетом, задумайтеся: чи звеличений ваш чоловік в ваших устах, коли ви розмовляєте з подругою? Жінки між собою говорять досить відверто, і дуже приємно, коли вони говорять про чоловіка як про пана. Апостол Петро називає Сарру взірцем для благочестивих жінок, а Сарра називала свого чоловіка паном. Я вірю, що для неї це було не просто слово – це було в її серці.

Сучасні жінки кажуть: Сарра мала доброго чоловіка, а ви його не знаєте. Але якби ваш чоловік зробив з вами те, що зробив Авраам з Саррою, вам і в голову би не прийшло назвати його паном.

Чи можете ви з гідністю перебувати про свого чоловіка? Багато жінок своїм язиком принижують і просто знищують своїх чоловіків. Біблія говорить, що мудра жінка буде дім, а нерозумна руйнує його своїми ж руками. Я переконаний, що будівництво або руйнування будинку починається з будівництва або руйнації чоловіка. Зруйнують чоловіка, і ви зруйнуєте будинок. Збудуйте чоловіка, щоб він почувався повноцінним, і ви зміцните свій будинок, а вас назвуть мудрою.

Ми різні; те, що в чоловіка слабке, у жінки найчастіше сильне і навпаки. Поважайте сильне в жінки, і вона буде поважати сильне в вас. Для жінки важливо бути гарною і привабливою, вона хоче бути цінною і важливою для вас. Скажіть їй про це, виявіть свою любов і турботу.

Жінки, запам'ятайте, чоловік має потребу в вашій похвалі, у вашій схвальній думці, у підбадьоренні. Ви для нас, чоловіків, – дзеркало. Якими ми бачимо себе в вас, такими ми й будемо.

І ще один момент – не бійте по наших слабких сторонах, ми і так від цього страждаємо. Ще жодна жінка, б'ючи чоловіка по слабких сторонах, не зробила його сильним. На що ви звертаєте увагу, те й розвивається.

І постарайтеся зрозуміти: чим більше ви стоїте під авторитетом чоловіка, тим більше в нього бажання любити вас і проявляти ніжність.

Чоловіки, чим більше ми любимо своїх дружин, тим більше приємно їм стояти під такою прекрасною і люблячою головою, як ми. І в цій гармонії, любові і покорі – досконала єдність.

І СВІДЧЕННЯ

ПРОСІТЬ

«Просіть – і буде вам дано, шукайте – і знайдете, стукіть – і відчинять вам! Бо кожен, хто просить, – одержує, хто шукає – знаходить, а тому, хто стукає, – відчинять» (Мт. 7:7).

Він стояв зовсім близько і кликав, а я, наче з пов'язкою на очах, не бачила Його. Він подавав мені руку, щоб витягти з гучного натовпу. Але я, тримаючись однією рукою за Його, а другою – за когось у натовпі, постійно озиралася назад. Ні холодна, ні гаряча. «О, бодай ви були б холодними або гарячими, – казав Христос. – Ось стою і стукаю – хто відчинить Мені, ввійду і буду вечеряти з ним». А я не впускала Його, хоча й прагнула Бога. Прочиняла двері свого серця лиш наполовину. Та Він не переставав стукати, не переставав кликати, не переставав милувати, коли просила допомоги, бо любив...

широ просила в Бога прощення. У такі моменти в очі особливо впадали прогріхи і недоліки тих, хто закликав мене до покаяння. Під час навчання в університеті за Господнім промислом моїми найкращими подругами стали саме християнки. Так у колі друзів, які пізнали Христа, проходили мої студентські дні. Я хоч і відвідувала зібрання, проте стала ходити на дискотеки. Той тихий голос у моїй душі, який раніше нагадував мені, що це територія зла і омани, почав стихати.

Життя було успішним і щасливим. Усе владналося. Я відчувала, наскільки звужено бачила світ, яким темним, сірим його уявляла, як покладалася лише на свої сили і намагалася бути незалежною. «Ти не зможеш потрапити на небо, якщо не покаєшся, якщо не приймеш Ісуса Христа», – щоразу при розмові повторювала віруюча дівчина, з якою я жила в гуртожитку. Це ображало мене все більше і більше, коли я помічала, скільки відступів від Біблії вона допускає в житті, а мене звинувачує лиш в тому, що я не ходжу до церкви. Та ще й, як я тоді думала, саме до тієї церкви, в яку ходить вона.

Дехто з моєї родини бачив моє прагнення виконувати Слово Боже, знав про мої частенькі візити на зібрання і застерігав, мовляв, не ходи туди, вони самі грішні, а когось навчають. Моя тітка часто наводила мені приклади негативного досвіду знайомих із віруючими людьми. Я піддавалася на такі переконання. Зрештою, хіба для Бога є різниця, в яку церкву я ходитиму. Та коли мені було тяжко на серці, коли в житті, наче вихор, вривалася якась проблема, я зверталася до Ісуса, а найкращим місцем, де я могла помолитися, була церква, в яку ходили мої друзі, християни-баптисти.

Серед моїх найкращих подруг одна ходила до церкви християн віри євангельської, друга – до харизматичних католиків. Саме харизматична католичка запросила мене на християнські курси, які організовували служителі її церкви. Вона щиро хотіла допомогти мені розібратися в собі та зробити остаточний вибір.

Розпочинаючи служіння, проповідник звернувся

до запрошених як до єдиної сім'ї, наголосивши, що всі, незалежно від конфесійної належності, зібравшись з єдиною метою – прославити Спасителя нашого Ісуса Христа. Це вразило мене найбільше. Не було ніяких пересудів, засуджень, порівнянь церкви з церквою, лише свідчення про силу спасіння, даровану через Христа. На якийсь час я почувалася вільною від нависаючого вибору церкви. Саме тоді зрозуміла і серцем відчула, що Ісус спасає тих, хто покланяється Йому в душі та істині, треба лиш почути голос Божий, який скеровуватиме до церкви, де Слово Боже сповідується у цілковитій відповідності до євангельського вчення.

Бог вже давно вказав мені дорогу, однак конфесійні розбіжності, застереження з боку друзів, рідних зупиняли мене. З часом я зрозуміла, що від людського фактору нікуди не дітися. Під час проведеного християнських курсів прозвучав заклик до покаяння. Я теж вийшла наперед, щось тепле, ніжне торкнулося моєї душі. Я плакала, просила Бога прощення. І по-справжньому відчула, як Господь торкнувся мого серця, наче сяюче проміння, щось огорнуло мене під час молитви.

На свято П'ятидесятниці я вдруге приїхала в церкву харизматичних католиків. Під час нічної святкової молитви, названої «чуванням», один із служителів закликав вийти наперед тих, хто хоче отримати дар Духа Святого, або ж тих, хто потребує зцілення від хвороб. До цього моя подруга з п'ятидесятницької церкви неодноразово розповідала мені про цей дар Божий, а бувало й таке, що я разом із нею та подругою з церкви харизматичних католиків проводили спільну молитву. Коли подруга переконувала мене в тому, що і я можу отримати дар Святого Духа, я відчувала, що не достойна такої милості Божої, знаючи в глибині душі, що цюмою передуватиме покаяння. Коли ж звершувалася нічна молитва, у моєму серці з'явилася тверде рішення, я переповнилася відвагою і тому вийшла наперед, щоб через молитву рукопокладання Господь христин мене Духом Святим.

Через служителя, який звершував молитву за

духовне хрищення, Господь промовив до мене: «Не думай, що ти нікчемна, дочко моя. Ти не нікчемна. Я записав тебе в книгу життя ще до створення світу. Я чую твої молитви. Я ніколи не залишу тебе. Ти завжди будеш в моїх руках, де б не була і що б не робила».

У гарячій відкритій молитві я вже не приховувала своїх сліз і настільки зблизилася з Господом, що Він христин мене Духом Святим і я заговорила іншими мовами. Як потім з'ясувалося, дар інших мов отримав і один православний прислужник, який теж був у числі запрошених на християнські курси. Прийняти дари Духа Святого, а тим більше дозволити своїм парафіянам відвідати церкву харизматичних католиків для православних священників просто недопустимо. За таке забороняють приймати причастя, тому Олександров довелось тримати свою поїздку в таємниці.

Отримавши благодатний дар, я постійно повторювала нові слова, побоюючись втратити ту дорогоцінну перлину, яку подарував мені Господь. Мої родичі, які були членами церкви християн віри євангельської, спочатку не повірили, висловлюючи побоювання, що дар інших мов приходить і не від Бога. Проте я твердо відчувала, наскільки теплим і ніжним був той голос, який говорив до мого серця, як легко ставало на душі при духовній молитві. З часом вирішила прийняти святе по вірі водне хрищення у тій церкві, членами якої є мої родичі. Пастир церкви теж сумнівався, коли почув, що Духом Святим я була хрищена в харизматичних католиків. Але, маючи дар розпізнання духів, під час спільної молитви зі мною він пересвідчився, що я отримала дар від Бога, і твердо заявив про це перед моїми родичами.

Тепер, коли я в церкві християн віри євангельської, я пригадую ті дні, коли довго у слізній молитві стояла на колінах і просила Бога провадити мене в ту церкву, яка найближче сповідує Слово Боже, в якій мені було б добре і в якій я могла би Йому послужити. Господь насправду почув мою молитву. Деякий час мої друзі-баптисти не розуміли мій вибір. Дехто навіть переконував, що мене приваблюють лише емоції.

Але я твердо знаю, це не емоції, це Дух Святий торкається мого серця. Коли мені важко, Він заступається за мене невимовними зітханнями, коли моє серце сповить журбою, Дух Святий вітшає через Господніх пророків Своїм мудрим Словом. Я розумію, що це люди поділилися на конфесії. А Бог один, віра одна, і хрищення – одне. Так написано у Книзі книг. Це істина.

Апостол Петро написав: «Пізнаю я поправді, що не дивиться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду» (Дії 10:34-35). Мені легко, бо я живу з Ісусом Христом. Він веде мене по життєвій дорозі. Тепер я знаю напевне, що коли натовп тримає за руку, коли за приклад життя і служіння ставиш життя духовних авторитетів, то не зможеш побачити і почути Христа. Розчаруватися можна навіть у сильних духовних мужів, бо вони люди, а в Христі не розчаруєшся ніколи.

Вхопися за Його руку і зрозумієш: досконалість людського характеру набувається лише через віру в Ісуса. І тільки ті, хто беззаперечно виконує Слово Боже і не зважає на людські дорікання та пересуди, стають ядром християнської церкви.

Навіть якщо ти у ваганнях, навіть якщо тебе тримає світ, пам'ятай: «Гори зрушаються і стовпи похитнуться», але любов Божа не відійде від тебе повік. Коли ми не вірні, Він залишається вірним, бо не може зректися Самого Себе. Ступи лиш крок до Нього, а Він побіжить тобі назустріч, щоб взяти тебе у Свої обійми і зцілити твою зранену гріхом душу.

Ірина НАУМЕЦЬ.
Журналістка ХТРК
місії «Добрий Самарянин».

м. Рівне.

І ЗАДУМАЙМОСЯ

Релігія: як відрізнити істину від омани

Релігія — це віра і поклоніння Богові чи богам, зазвичай виражена через поведінку або ритуали; конкретна система переконань, віросповідання тощо, часто пов'язана з кодексом етики.

Понад 90 відсотків світового населення дотримується тої чи іншої форми релігії. Проблема полягає в тому, що існує дуже багато різних релігій. Яка ж релігія правильна? Як знайти істинну релігію?

Два найпоширеніші інгредієнти в релігіях — це норми і ритуали. Деякі релігії насправді не що інше, як перелік правил і того, що можна робити, а що ні. Скажімо, іслам має п'ять стовпів, яких необхідно дотримуватися, юдаїзм — сотні приписів і традицій. Дотримуючись усіх правил і приписів релігії, особа буде вважатися такою, що має правильні стосунки з Богом.

Інші релігії приділяють більшу увагу дотриманню ритуалів. Пропонуючи жертву, беручи участь в службі, приймаючи ритуальну їжу, людина, мовляв, отримує схвалення від Бога.

Навчені в таких релігіях люди вірять, що через виконання певних ритуалів, наприклад, через хрищення водою в дитячому віці, молитви до святих тощо Бог погодиться прийняти їх на небо після смерті.

Однак істинна релігія не базується на правилах і ритуалах. Істинна релігія — це зв'язок з Богом. Усі релігії визнають, що людство якимось чином відділилось від Бога, тому існує необхідність примиритися з Ним. Фальшиві релігії намагаються вирішити цю проблему шляхом дотримання правил і ритуалів. Істинна релігія вирішує проблему, визнавши, що

тільки Бог може усунути розділення.

Ми всі згрішили і тому відділені від Бога (Рим. 3:23). Покарання за гріх — смерть і вічне відділення від Бога після смерті (Рим. 6:23). Бог прийшов до нас в Особі Ісуса Христа і помер за нас, прийнявши кару, яку ми заслужили, а потім Він воскрес із мертвих, щоб продемонструвати, що Його смерть була достатньою жертвою (Рим. 5:8; 1 Кор. 15:3-4; 2 Кор. 5:21).

Якщо ми приймемо Ісуса як Спасителя, віруючи, що Його смерть була гідним викупом за наші гріхи, ми прощені, спасені, відкуплені, примирені з Богом і виправдані перед

Ним (Ів. 3:16; Рим. 10:9-10; Еф. 2:8-9).

Істинна релігія також має правила і ритуали, але їх дотримують із вдячності за спасіння, яке Бог подарував, а не задля отримання спасіння. Істинна релігія підкоряється правилам (не вбий, не чини перелюбу, не обманюй і т. д.) і дотримується ритуалів (водне хрищення через занурення, вечеря Господня). Але дотримання цих правил і обрядів не примирює людину з Богом. Навпаки, ці правила і ритуали — це результат тісних стосунків з Богом. Фальшиві релігії через правила і ритуали намагаються зробити Боже схвалення. Істинна релігія сприймає Ісуса Христа як Спасителя, а отже, людина має право на особисті стосунки з Богом, і вона виконує правила і ритуали з любові до Бога і бажання ще більше наблизитися до Нього.

Як знайти ціль, як отримати задоволення від життя? Чи можу я звершити щось важливе? Дуже багато людей ніколи не задумуються над такого роду питаннями. Через роки, оглянувшись, вони дивуються, чому життя не склалося.

«Недільні християни», або

Хай Господь буде розкіш твоя

Відомого бейсболіста одного разу запитали, що б він хотів знати завчасно, коли тільки починав грати. Він відповів: «Щоб хтось попередив мене, що, досягнувши вершини, я нічого там не знайду!». На жаль, порожнеча багатьох життєвих цілей розкривається тільки через багато років, які були витрачені на їх досягнення.

Життєві цілі бувають різні: кар'єра, багатство, добрі відносини, інтимні стосунки, розваги... Однак більшість людей визнають, що навіть досягнувши своїх цілей в багатстві, стосунках і задоволеннях, глибоко в душі вони все одно відчувають вакуум — порожнечу, яку неможливо нічим заповнити.

Автор Книги Еклезіаста виразив ці почуття такими словами: «Наймарніша марнота — марнота усе!». Він володів неймовірними багатствами і був найрозумнішою людиною свого часу; сотні його жінок, його палаці і сади викликали заздрість в сусідських царствах. У нього були найкраща їжа і вино. Він досягав всього, чого тільки бажало його серце. І він підсумовує, що життя під сонцем — наймарніша марнота!

Звідки це відчуття порожнечі? А звідти, що Бог створив нас не тільки для щоденної марноти. У першій книзі Біблії — Книзі Буття написано, що Бог створив людину за образом Своїм (1 М. 1:26).

Бог створив людину для спілкування (1 М. 2:18-25); Бог дав людині роботу (1 М. 2:15); Бог спілкувався з людиною і був поруч з нею (1 М. 3:8); Бог дав людині владу над землею (1 М. 1:26).

У чому важливість цих моментів? Бог створив нас так, щоб кожен з цих пунктів давав нам відчуття повноти життя і задоволення. Але падіння людини і прокляття землі негативно вплинули на ці аспекти людського життя, а особливо на спілкування з Богом.

В Об'явленні, останній книзі Біблії, Бог відкриває, що після багатьох подій кінця світу Він створить нову, досконалу землю і нове небо. Він відновить стосунки з відкупленим людством. Гріх перестане існувати, як і печаль, біль, недуга і смерть (Об. 21:4). Ті, хто вірує в Ісуса, впадуть у все; Бог буде з ними, а вони будуть Його дітьми (Об. 21:7).

Нерозумно потратити життя на досягнення своїх цілей, щоб потім просто померти у вічному відокремленні від Бога. Тим більше, що Бог дав нам можливість мати не тільки блаженство у вічності (Лк. 23:43). Наше земне життя може бути наповнене смислом і задоволенням.

Як же отримати це вічне блаженство, цей «рай на землі»?

Смисл життя відновлюється через Ісуса Христа

Справжній смисл нашого життя полягає у відновленні наших стосунків з Богом, які були порушені з часів гріхопадіння Адама і Єви. Сьогодні ці стосунки з Богом можливі тільки через Сина Божого Ісуса Христа (Дії 4:12; Ів. 14:6; 1:12). Ми одержуємо вічне життя, відрікаючись від гріха (тобто не бажаємо більше грі-

шити, а дозволяємо Ісусові змінити і відродити нас) і віруючи в Ісуса Христа як свого Спасителя.

Варто зазначити, що мета нашого життя полягає не лише в тому, щоб повірити в Ісуса як Спасителя, але і в тому, щоб слідувати за Ним, навчатися в Нього, проводячи час в читанні Слова Божого — Біблії, спілкуючись з Ним в молитві і живучи відповідно до Його заповідей.

Ісус сказав: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, бо Я тихий і серцем покірливий, — і «знайдете спокій душам своїм». Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

«Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

«Коли хто хоче йти вслід за Мною — хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її» (Мт. 16:24-25).

«Хай Господь буде розкіш твоя — і Він здійснить твого серця бажання!» (Пс. 37:4).

У нас є вибір. Ми можемо або продовжувати спроби самостійно контролювати своє життя (в підсумку залишаючись із порожнечою в душі), або вибрати

щирий послух Богові і Його волі щодо себе (що приведе до життя, наповненого смислом і задоволенням). Це можливо тому, що наш Творець любить нас і бажає нам найкращого (не обов'язково найлегшого, але такого, що приносить найбільше задоволення).

Якщо ви захоплюєтеся спортом і хочете відвідати професіональне змагання, то завжди зможете за незначну суму отримати місце в останньому ряді стадіону. Але якщо ви пожертвуєте заради свого захоплення кілька сотень доларів, то можете потрапити в найперші ряди, де будете зблизка і безпосередньо спостерігати за розвитком подій. Так само і в християнському житті. «Недільні християни» пожертвували небагато. Тільки ті зможуть в безпосередній близькості спостерігати за роботою Бога, хто всім серцем наслідує Христа, хто насправді припинив гонити за власними бажаннями, щоб іти за Божими намірами. Вони заплатили набагато більше, повністю віддавши Ісусу і Його волі; вони і досягнуть повноцінного життя.

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Біблійна ботаніка

Псаломспівець Давид порівнює безбожників із саморослим зеленим деревом, що розкоренилося (Пс. 36:35). Але за непослух вони будуть знищені, мов дерева (Йова 24:20). До речі, грішників в Ізраїлі вішали на деревах (Повт. Зак. 21:22).

«Нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить, що в ньому насіння його на землі. І земля траву видала, ярину, що насіння розсіває за родом її, і дерево, що приносить плід, що насіння його в ній за родом його. І Бог побачив, що добре воно» (Бут. 1:11-12).

«Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, — нехай буде на їжу це вам! І земній усьй звірині, і всьому птаству небесному, і кожному, що плазує по землі, що душа в нього жива, — уся зелена ярина на їжу для них» (Бут. 1:29-30).

Отже, згідно з Біблією, рослини були створені як пожива для людей і для тварин. Без рослинної їжі неможливо уявити наш стіл як влітку, так і взимку; з рослин готують найвишуканіші страви, багаті на вітаміни й вуглеводи.

У священних текстах чимало згадується про корисні властивості рослин. Гіркі трави як приправу ізраїльтяни вживали на Пасху разом з опрісноками та спеченим м'ясом (Вих. 12:8). Рослини були сировиною для виготовлення одягу (Лев. 19:19; Повт. Зак. 22:11; Єр. 13:1; Єз. 16:10) та взуття. З дерева гоффер був зроблений ковчег Ноя (Бут. 6:14); з акації — ковчег свідцтва та скінія зборів (Вих. 25:27; 30:1-10). Соломон використав дерево для будівництва Єрусалимського храму (1 Хр. 28:11; 2 Хр. 3:9).

У Біблії можна зустріти немало при-

кладів того, що Бог постійно дбав про здоров'я людини та її харчування. Окремі рослини або їх частини мають лікувальні властивості (Єз. 47:12).

Вельми помітне місце займають рослини в притчах Христа. У них згадуються виноград, пшениця, кукуля, гірчиця, фігове дерево та інші рослини.

Книгу книг — Біблію ми читаємо протягом усього життя, відкриваючи для себе все нові й нові перлини Божої мудрості. Сподіваємося, що запропоновані читачам аспекти вивчення біблійних текстів допоможуть краще осягнути глибину Божого замислу, пізнати нашу прекрасну землю.

Дерево прокляття чи символ життя

Господь Бог насадив сад в Едемі і оселив там людину, яку створив. У саду Бог виростив всяке дерево, принаadne на погляд і добре для поживи (Бут. 2:9). Звернімо увагу на фразу «всяке дерево». Воно свідчить про те, що всі дерева були утворені одночасно, а не в процесі розвитку, як твердять сучасні вчені-еволюціоністи.

Крім того, Бог виростив і дерево життя посеред саду та дерево пізнання добра й зла (Бут. 2:9). «Дерево життя», можливо, було дійсною поживою для безсмертя. Це дерево буде знову доступне для тих, хто випере свою одягу в крові Ягняти (Об. 2:7; 22:2, 14). Праведна та мудра людина порівнюється із деревом життя (Пр. 3:18; 11:30). «Дерево пізнання добре і зла» (Бут. 2:9) давало плоди смачні, принаadni на вигляд і «пожадані», бо давали знання (Бут. 3:6). Зміш-сатана спокусив перших людей, Адама та Єву, вони зірвали із дерева добра й зла плід і скуштували. Відтак почався повільний процес викуплення людини. Тільки завдяки Спасителю людина отримала можливість одержати свою втрачену спадщину. Але до Голгофи треба було йти довгі чотири тисячі років.

І ось із дерева зробили хрест. Ми не знаємо, з якого саме дерева його зробили. Але достеменно знаємо, що розп'яття було найжорстокішою і найжахливішою з усіх страт — про це читаємо в Цицерона. Після шмагання ремінним канчуком приречений до розп'яття був зобов'язаний нести свій хрест до місця страти. На місці з нього знімали одіж, прив'язували мотузками або прив'язували руки і ноги цвяхами до хреста. Смерть наставала піс-

ля страхотливих мук і дуже повільно, через чотири-шість днів. Для прискорення смерті розп'ятому перебивали голімки.

Ось таку кару за заподіяний в Едемському саду гріх повинен був понести Ісус Христос. Від нестерпних ран, побоїв, поневірянь і страждань Ісус сильно мучився на хресті. Коли Він промовив: «Прагну!», Йому, Творцю всесвіту, подали оцет. Скуштувавши його, Ісус промовив: «Звершилося!» і, схиливши голову, віддав духа (Ів. 19:28-30). Це сталося через шість годин після розп'яття.

Хрест був деревом прокляття (Гал. 3:13; Євр. 12:2). Але став славним символом спасіння, життя та воскресіння після того, як на ньому був розп'ятий Ісус Христос (Гал. 6:14). Своєю смертю на хресті Він знову повернув людей до дерева життя, до вічності та безсмертя.

Деревні рослини Біблії

На землі нараховується близько 350 тис. видів рослин. Багаторічні рослини, здебільшого не нижчі двох метрів, із задерев'янілими стеблами-стовбурами, які зберігаються протягом усього життя рослини, та кронами належать до дерев. На сторінках Біблії це слово у різних відмінках згадується близько 200 разів. У ній читаємо оповіді про окремі дерева, зокрема акацію, вербу, горіх, дуб, кедр, мигдаль, платан, смоківницю, тополя, шовковицю, яблуню, ялівець та ін. Багато з них зростає на території України. Окремі дерева можуть сягати висоти 40 і більше метрів (акація, кедр, тополя тощо). Вони доживають до 500-600 років (дуб), а іноді й до 1000 і більше (дуб, ялівець та ін.).

Близько 10 разів на сторінках Біблії згадується слово «кущ». Сучасні ботаніки кущем вважають багаторічні рослини зі задерев'янілим стеблом, яке, на відміну від стовбура дерев, починає галузитися і дає найбільш могутні бокові пагони від самої поверхні ґрунту. Висота чагарників в середньому від метра до шести метрів. Тривалість життя окремих стовбурів сягає 10-20, зрідка 50 років. У Біблії згадані такі куші, як виноград, мигдаль, ялівець тощо.

Здавна дерева використовували для будівництва. З них, зокрема, Ной побудував ковчег (Бут. 6:14). Багато деревини було використано для будівни-

цтва Єрусалимського храму і царського палацу. З окремих дерев і чагарників збирали плоди. В їх затінку відпочивали (Бут. 18:4).

На жаль, деревам — дивному Божому творінню люди і поклонялися. З них робили кумирів та різних божків, під густими кронами дерев поклонялися рукотворним кумирам (Повт. Зак. 16:21; Суд. 6:26-30; 2 Хр. 14:2; 31:1; Іс. 40:20; Єр. 10:3; Єз. 20:28; Ав. 2:19 та ін.). Однак своєю славою Бог не поступається нікому. Він наказує знищити дерева та бовванів, яким поклоняються грішники. У Заповідях Божих нас суворо застерігають не робити ніякої різьби і чийсь подобі, не вклонятися і не служити їм (Вих. 20:3-5).

Ісус Христос сказав: «Пізнається бо дерево з плоду» (Мт. 12:33). Відомо, що добрі дерева родять лише добрі плоди (Лк. 6:43-44). Християнин, який прийняв Духа Святого, уподібнюється до доброго дерева. Плодами Духа Святого є любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість (Гал. 5:22-23). Деревина, які не дають добрих плодів, зрубують та викидають до вогню (Лк. 3:9).

Тому щасливі ті люди, які знаходять насолоду в Законі Божім. Вони будуть, як дерева, посаджені над водним потоком, що родять своєчасно плоди (Лев. 26:4; Пс. 1:3; Єр. 17:7, 8).

Зникнення щедрих і корисних рослин для людей — явище вкрай негативне. Ще понад три тисячі років тому Бог наказав ізраїльтянам не знищувати фруктових дерев, коли вони будуть стояти облогою навколо ворожого міста. Пояснення було просте: «Бо з нього (дерева. — Авт.) ти їстимеш і його не будеш стинати...» (Повт. Зак. 20:19). Крім того, у країні, яку Бог обіцяв ізраїльтянам, рекомендувалось понасаджувати всякі їстівні дерева (Лев. 19:23).

Творець землі не дозволить людству повністю знищити Свою працю. Зауважимо, що сучасні природоохоронці, бажаючи зберегти якомога більше зникаючих видів, описують свої стислі норми як «Приписи Ноя». Адаже Ной було наказано взяти до ковчега «... з усього живого, із кожного тіла, щоб їх заховати живими» (Бут. 6:19). Біблія передбачає, що Бог знищить тих, хто нищить землю: «Час настав... знищити тих, хто нищить землю» (Об. 11:18).

...Творіння рук Божих складає Йому подяку. Перед лицем Господнім навіть дерева співають пісні та радіють (1 Хр. 16:33; Пс. 95:12; Іс. 55:12). Творіння Божого повна земля! Архітектор і Будівничий нашої прекрасної планети — Ісус Христос! Люди — теж творіння Боже. І лише Йому, Творцеві, належить повсякденна честь, слава та поклоніння!

(Далі буде).

Сила любові

— Тату, чому я повинен любити Ісуса? — запитав один із моїх синів.
Я подивився йому в очі і спитав:
— Ти любиш тата?
— Звичайно!
— А ти задумувався коли-небудь, чому ти мене любиш?
Широко усміхаючись, він сказав:
— Тому що ти любиш мене.

Любов володіє дивною силою. Любов породжує любов. Ніхто не в змозі опиратися тяжкій любові. Христос безмежно сильно любить кожного з нас. Найменше, чим ми можемо відповісти на таку любов, — це всім серцем полюбити Його. Але чому людині не вдається полюбити Бога? Інколи це відбувається через те, що ми не до кінця усвідомлюємо, що Він зробив для нас. Ми знаємо, що Він помер на хресті, щоб спасти нас, але не завжди розуміємо, що це означає. Ми стільки разів чули цю фразу, настільки звикли до неї, що втратили істинне її значення.

Багато років тому я став свідком дивної любові. Звичайний хлопець, який абсолютно нічим не виділявся, одружився з найвродливішою дівчиною в коледжі. Найпривабливіші і найрозумніші хлопці відчайдушно боролися за право залицятися до неї, але марно. Міллі (так звали дівчину) відповідала, що прийшла вчитися, а не закохуватися.

Мій друг Ерік був невисокий, з виспинками на обличчі і до того ж бекзкий. Одного разу він прийшов до мене і сказав:

— У мене неприємності. Я закохався.
— Поздоровляю, це чудово, яка ж це неприємність?
— Річ у тому, що це саме та дівчина.
Усмішка зійшла з мого лица, і я був змушений погодитися з ним:
— Так, твої шанси дорівнюють нулю. Вона не звертає уваги на хлопців, які значно вродливіші за тебе.

Минуло кілька місяців. Таємна любов Еріка зростала. У середині навчального року поширилися чутки, що Міллі піде з коледжу, бо її нічим заплатити за навчання. Мій друг зустрівся з фінансовим директором коледжу і виявив бажання заплатити за Міллі — у нього були гроші, зароблені продажем книг і призначені для оплати чергового року навчання. Зрозуміло, що такий крок для Еріка означав відмову від власного навчання.

Директор спробував відрадити його, але безрезультатно. «Це мої гроші, — сказав хлопець. — І я хочу, щоб вчилася вона, а не я. І мені не хотілося б, щоб вона дізналася, хто заплатив за неї».

Отож він, а не вона, покинув коледж, відправившись знову продавати книги, щоб заробити гроші на наступний навчальний рік.

Через кілька місяців я одержав від нього зворушливого листа: «Ти говорив мені, що не варто йти на такі жертви, що вона ніколи не погляне в мій бік. Але я люблю її і не можу дозволити, щоб вона втратила рік навчання, хай навіть вона ніколи не погляне на мене. Вона вчиться, і я вже щасливий».

Наступного року він повернувся в коледж. Його любов стала зрілою. Він упевнився у своїх почуттях і одного разу дві рази заговорити з нею і відкрити своє серце.

Міллі не просто відмовила йому, а зробила це вкрай різко. Тоді хтось сказав їй: «Послухай, ти мала право сказати «ні», але ти могла зробити це делікатніше. Так, він звичайний хлопець, але він любить тебе так сильно, що торік пожертвував роком навчання, щоб ти залишилася в коледжі. І все це він зробив таємно, не очікуючи нічого у відповідь, просто тому, що любить тебе!».

Дівчина була вражена. Її наполегливі розпитування змусили фінансового директора розповісти всю правду. Минуло кілька місяців, і Ерік заявив друзям: «Вона моя наречена». Усі подумали, що Міллі зробила цей крок через жалість, співчуття і, звичайно ж, бажання повернути борг. Але ось що вона сказала мені особисто: «Коли я дізналася про його вчинок, я була роздратована. Хто просив його робити це? Але минав час, і прийшла інша думка. Чи зустріну я в житті ще такого чоловіка, який полюбить мене так сильно, що, не роздумуючи, пожертвує собою заради мене і не почне повсюди трубити про це? Чи зустріну я ще раз таку любов? І я подумала: «Як посмію не любити того, хто так сильно любить мене?».

Ця фраза заслуговує того, щоб її помістили в золоту рамку: «Чи посмієш ти не любити Того, Хто так сильно любить тебе?». Того дня, коли ми усвідомимо, що ж насправді сталося на Голгофі, ми задамо собі таке запитання.

Що сталося на Голгофі

Створивши людину, Бог застеріг: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (1 М. 2:16-17). Тут говориться про неминучу кару. Послухаєшся — будеш жити, знехтуєш — помреш. Як відомо, людина згрішила. Ми всі грішимо і, отже, повинні померти, адже «заплата за гріх — смерть» (Рим. 6:23). Але людина не хоче помирати. Вона благає Бога простити їй. Чи розуміє вона, чого просить? Бог — це Бог, і Його слово незмінне. Той, хто згрішив, повинен померти. Однак Бог любить людину і не може дозволити їй померти. Що робити?

Оскільки людина не хоче помирати, хтось інший повинен померти замість неї. Хтось інший повинен заплатити ціну гріха. І саме це зробив Син Божий Ісус Христос.

Він прийшов у наш світ, народившись Немовлям. Він не міг просто бути схожим на людину, Він став людиною. Він пережив ту саму боротьбу, що так знайома нам, і інколи, подібно до нас, почувався самотнім і незрозумілим. Він витерпів всі наші спокуси, і саме тому Він готовий зрозуміти і полюбити нас, а не осудити і покарати.

Господь Ісус прожив у цьому світі 33 роки. Біблія говорить, що Він був «випробуваний у усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15). Як людина, Він був спокушуваний, але не згрішив і, відповідно до принципу покарання, заслуговує на життя. На Голгофському хресті завдяки Христовій любові здійснився принцип викупної жертви. Хтось пожертвував Собою заради нас. Хтось помер, щоб ми могли жити.

За кілька днів до смерті Христа охоронці порядку в Єрусалимі заарештували злочинця на ймення Варавва. Його засудили до смерті на хресті. Важко уявити жорстокішу страту. Від ран на руках і ногах, як правило, ніхто не помирав. Смерть на хресті була повільною і болісною. Кров по краплі витікала із знівченого стражданнями тіла. Інколи злочинець висів на хресті кілька днів, удень знемагаючи від спеки, а вночі від холоду. Голод, спрага і втрата крові поступово призводили до смерті.

Після суду над Вараввою урядовці покликали столяра, щоб зняти мірку з розбійника і за нею зробити хрест. Але того ж дня юдеї схопили Ісуса. Його теж привели на суд і засудили. Пилат спробував захистити Його і, вивівши перед натовпом Варавву і Христа, сказав:

— Є звичай відпускати на свято одного смертника. Котрого бажаєте, щоб я вам відпустив: Варавву чи Христа?

Натовп несамовито кричав:

— Відпусти Варавву! Розпни Христа!

Якщо хтось і зрозумів до кінця значення слів «Христос помер замість мене», то це Варавва. Напевне, він навіть ушипнув себе, щоб переконатися, що не спить. Він — злочинець — опинився на волі. А Ісус — Життєдавець і сама Любов — залишився вмирати замість нього.

Уже не було часу кликати столяра, щоб виготовити хрест для Христа. Окрім того, треба було використати хрест Варавви. І того дня, піднімаючись на гору Голгофу, Христос ніс чужий хрест, тому що для Нього не було хреста, тому що Він не заслужив його. Того дня Христос ніс мій хрест. Це я заслужив смерть, але Він так полюбив мене, що вирішив померти замість мене і подарувати мені право на життя — право, яке Він завоював, будучи людиною.

Боголюдина помирала через Свою любов. Сонце заховалося, щоб не бачити зловтих натовпу. Небо запалакло грозовою зливою. Птахи і звірі метушилися, не знаходячи собі місця, відчуваючи всю протиприродність того, що відбувалося. Тільки людина, найпрекрасніше і наймудріше з усіх створінь, не усвідомлювала, що в ту мить на карту була поставлена її вічна доля...

Чи задумувалися ви коли-небудь про значення цього вчинку любові? Не божевільний самогубець

помирав на хресті. Не революціонер розплачувався своїм життям. То був Бог, що став людиною, і, як будь-яка людина, яка володіє інстинктом самозбереження, Він відчував страх перед смертю. Йому було так страшно, що напередодні вночі Він молився: «Отче, мені страшно помирати. Чи є в Тебе інший спосіб, щоб спасти світ? Якщо Ти позбавиш Мене цього випробування, Я буду безмежно вдячний Тобі». І я впевнений, що Бог відповів: «Ти ще можеш відмовитися, Сину».

Життя людства було в Його руках. Йому було страшно помирати, але любов переважила страх. Невже Він міг кинути людину в ненажерливу пащу смерті? Чому Він так полюбив мене? Мабуть, мені ніколи цього не зрозуміти. Чи знаєш ти ціну свого життя? Ти — найдорогоцінніше, що є у Христа.

Один мій друг розповідав мені історію зі свого дитинства.

Він частенько перелізав через огорожу і крав яблука в сусіда. Одного разу мама поклікала його і сказала: «Чи бачиш цю різку? Якщо ще раз візьмеш сусідські яблука, одержиш п'ять ударів». Дні минали, яблука ставали червонішими, і хлопчик не міг втриматися. Він переліз через тин і їв яблука, поки не наївся. Підходячи до дому, він побачив маму з різкою в руках. Хлопчик затремтів, знаючи, що його очікують. І вигукнув:

— Мамо, пробач мені.
— Ні, сину, я повинна виконати те, що обіцяла.
— Мамо, будь ласка, я обіцяю, що більше ніколи так не робитиму.
— Ні, сину, ти будеш покараний.
— Ні, мамо!
— Тоді є тільки один вихід, синку.
— Який?

— Бери різку, синку. Покарання повинно звершитися, тому що є вчинок. Ти не хочеш бути покараним, а я так сильно тебе люблю, що готова понести кару замість тебе.

«До цього плакали лише мої очі, — розповідав він, — але в цю мить заплакало серце. Як я посмію вдарити маму».

Щось таке відбувається в наших стосунках з Богом. Коли, згрішивши, ми просимо прощення, Він дивиться на нас з любов'ю і говорить:

— Сину, ти згрішив і заслуговуєш на смерть, але не хочеш помирати. Отже, є тільки один вихід.
— Який? — запитуємо ми з нетерпінням.
— Я готовий взяти на Себе наслідки твоєї помилки.

Я ніколи не знайду слів, щоб висловити вдячність Христові за те, що Він зробив для мене. Я ніколи не зможу усвідомити глибину Його любові до мене. Але, зводячи погляд до тої самотньої гори і бачачи Бога любові, розп'ятого на хресті, я кричу: «Як осмілюся я не любити Того, Хто так сильно любить мене?».

А. Н.

ЦЕ ЦІКАВО

Вулиці сучасних міст рябують рекламою різних операторів мобільного зв'язку. Однак для того, щоб добре почути відповідь по мобільному телефону, необхідно набагато більше, ніж послуги того чи іншого оператора. Необхідна наявність найскладніших на землі слухових рецепторів — вух. Попри те, що ми винайшли величезну кількість вражаючих технологій, ми так і не змогли наблизитися до дизайну вуха.

Слухова система людини

Вуха складається з трьох частин: зовнішнього вуха, середнього вуха і внутрішнього вуха. Процес розпізнавання звуку починається з вібрації у повітрі. Цю вібрацію вловлює і посилює зовнішнє вуха, яке, у свою чергу, складається з двох частин — вушної раковини і зовнішнього слухового каналу. Раковина посилює звукові хвилі. Далі посилений звук входить у зовнішній слуховий канал — простір від зовнішнього вуха до барабанної перетинки. Барабанна перетинка настільки чутлива, що здатна вловлювати вібрацію навіть на молекулярному рівні. Слаба нота може змусити барабанну перетинку вібрувати з амплітудою в один атом кисню.

Вражаючою характеристикою барабанної перетинки є те, що після визначення навіть найслабшого коливання вона може повернутися у вихідне положення за 5 тисячних частки секунди. Ця швидкість відновлення надзвичайно важлива — якби барабанна перетинка не змогла повертатися в регулярний стан так швидко, то кожен звук, який потрапляє у вуха, віддавався б луною. Звукові хвилі посилюються барабанною перетинкою, направляючись далі в район середнього вуха. Середнє вуха містить найменші кісточки в нашому тілі: молоточок, ковадло і стремено. Середнє вуха містить також щось на зрізку буфера, що понижує надзвичайно високі рівні звуків.

Цей буфер забезпечується двома найменшими м'язами в тілі, які контролюють молоточок, ковадло і стремено. Середнє вуха повинно підтримувати дуже важливу рівновагу: тиск повітря всередині середнього вуха повинен бути таким самим, як і атмосферний. Тому вуха оснащене каналом, який тягнеться від внутрішнього вуха до ротової порожнини і дозволяє контролювати обмін повітря між середнім вухом і навколишнім середовищем.

Ще одна дуже цікава характеристика слухового каналу — наявність воску (вушної сірки), який постійно виділяється. Вуха містять приблизно чотири тисячі залоз, що виділяють віск. Цей віск має антисептичні якості, захищає вуха від шкідливих бактерій і комах. Клітини на поверхні слухового каналу вишиковуються у формі спіралі, спрямованої назовні, забезпечуючи постійне пересування воску до зовнішнього вуха.

Описані вище механічні рухи перетворюються на звук у так званому внутрішньому вусі. Там розташований дивовижний орган, наповнений рідиною, — равлик. Спіральна внутрішня частина равлика всіяна особливими волосками. Рідина сприймає коливання, передані із середнього вуха. Постійний рух волосків виробляє електричні сигнали, які посилюються слуховим нервом у мозок. Мозок розпізнає сигнали, визначаючи їх частоту і силу. У той час, як велике фортепіано має 240 струн і 88 клавіш, внутрішнє вуха має 24 тисячі «струн» і 20 тисяч «клавіш», які дозволяють чути неймовірну кількість і різноманітність звуків.

Вивчаючи складний ланцюг механічних і електромеханічних процесів, переконуєшся, що всі частини вуха необхідні для забезпечення слуху. Щоб вуха функціонувало, кожен компонент повинен бути справним. Якщо забрати яку-небудь із деталей цього механізму, слух не буде працювати. Чи могла б така надзвичайно складна система виникнути випадково? «Вуха, що слухає, й око, що бачить, — Господь учинив їх обох» (Прип. 20:12).

Чому саме Біблії належить особливе місце серед безлічі священних і філософських праць, трактатів? Сьогодні часто можна почути таке запитання.

Багато згідні з тим, що Біблія — особлива книга, але в той же час не вірять, що вона може допомогти в щоденному практичному житті — у бізнесі, навчанні, кар'єрі, побуті, адже Біблія, мовляв, говорить про якісь обмеження, про минуле і майбутнє, а не про сьогодення.

Ще інші думають, що біблійні звістки, безумовно, можна назвати скарбами, але лише духовними, малоприйнятними в теперішньому житті, причому до цієї групи людей нерідко належать і ті, хто вважає себе християнином.

То чому Біблія — книга особлива?

Вона має кілька вражаючих відмінностей, які виділяють її серед усіх інших книг. Подивимося на ці відмінності з точки зору фактів, а висновки і коментарі пропонуємо зробити вам.

Отож, Біблія — це:

Найпоширеніша у світі книга

Щоденний тираж Біблії — 32 876 примірників (щосекунди друкується одна Біблія). Кількість надрукованих Біблій тільки в XX столітті сягає десятків мільярдів. На другому місці, згідно із статистикою, праці Мао Цзедуну, які поступаються Біблії за кількістю в кілька десятків тисяч разів.

На сьогодні Біблія перекладена більш ніж двома тисячами мов і діалектів землі — найбільшою кількістю мов.

Найчитабельніша книга

Попри величезні тиражі, попит на Біблію постійно перевищує пропозиції, і з кожним роком видавництва змушені видавати її все більше і більше.

Найпопулярніша книга

З історії літератури відомо, що в різні роки були свої особливо популярні книги, за якими, як кажуть, була справжня гонитва. Але минав час, і інтерес до них зникав. У 60-70-ті роки минулого століття великою рідкістю були передплатні видання російських і закордонних класиків, у 80-ті — книги В. Пікуля і А. Крісті. Сьогодні їх спокійно можна придбати в будь-якій книгарні.

А Біблія упродовж майже 2000 років користується все зростаючою зацікавленістю і популярністю, це справжній бестселер всіх часів.

Найдоступніша, незалежно від освіти читача

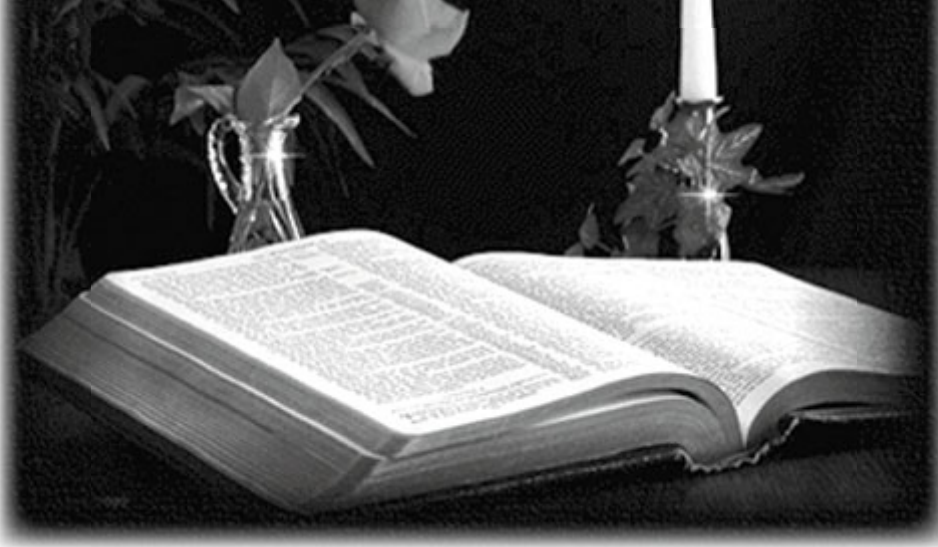
Окрім Біблії, немає книг, які з однаковою цікавістю читає і неписьменна жителя глухого сільського закутка, і академік, причому рівень розуміння ними істин і подій, викладених у Біблії, практично не відрізняється. Біблію можна читати і розуміти без будь-якої особливої підготовки. А спробуйте, не маючи спеціальної освіти, прочитати, та ще й з розумінням і з цікавістю, роботи з хімії чи фізики, розібратися в тонкощах поезії, не заснути над «товстими» романами і не запутатися в описі історичних подій, викладених у хроніках і літописах.

Найрозмаїтіша книга

Будь-якого читача Біблія буквально вражає розмаїттям літературних жанрів. Це й історична хроніка (книги царств, хронік), і лірика, поезія (Пісня над піснями Соломона, Псалми, Книга Йова), приповіді (Книга приповістей Соломонових, Книга Еклезіаста), біографії (Євангелія), щоденники (Дії апостолів), алегорія (Об'явлення), пророцтва (книги пророків), закони (книги Левит, Числа, Повторення Закону) тощо.

Іншої такої книги, в якій були б присутні всі ці жанри, просто не існує. Тому Біблію можна читати

16 відмінностей Біблії

в будь-який відрізок свого життя, за будь-якого настрою, знаходячи відповіді буквально на всі хвилюючі питання і запити душі.

Найбільша за кількістю авторів

Біблію писали більш ніж 40 авторів, серед яких були царі (Давид, Соломон), пастух (Амос), лікар (Лука), рибалки (Петро та Іван), полководці (Ісус Навин), вожді (Мойсей і багато інших).

Найдовша за часом написання

Книги, що входять до Біблії, писалися з XV ст. до Р. Хр. до I ст. по Р. Хр., тобто протягом 1600 років!

Найцілісніша і без жодних протиріч

Попри те, що Біблію писали 40 авторів, які жили в різні часи і мали різну освіту і соціальне становище, належали до різних національностей і культурних традицій, книги її не тільки не суперечать, а й доповнюють одна одну і сприяють глибшому розумінню істин, викладених у них.

Нерідко навіть у творах одного і того ж автора, присвячених одній і тій же темі, зустрічаються суперечності чи зміни поглядів і думок. Особливо добре цей факт відомий вченим, і це цілком зрозуміло і природно, тому що наука рухається вперед, і те, що раніше здавалося незаперечним, старіє і поступається місцем новим фактам, які часто доводять зворотнє. А якщо на одну і ту саму тему робили дослідження 40 різних вчених, то скільки думок і найсуперечливіших доказів можна буде зустріти. А коли ці вчені жили не лише в різних століттях, а й у різних епохах, то чи можна сподіватися на єдність їх поглядів без будь-яких протиріч? На це запитання дайте відповідь самі.

Цей чудовий феномен завершеної цілності і єдності Святого Писання не могли пояснити навіть найзапекліші противники Біблії в радянський час.

Найбільша за обсягом книга

Святе Писання — це ціла бібліотека, що складається з 66 книг і за обсягом посідає перше місце серед усіх, що коли-небудь існували та існують нині книг.

Книга, яку найбільше коментують

На художні, історичні, філософські книги пишуть різну кількість коментарів, обсяг яких нерідко перевищує обсяг самої книги. Чим більше коментарів присвячено тій чи іншій праці, тим ціннішою вона вважається, адже це свідчить про те, що її поява викликала велику зацікавленість.

Біблія визнана книгою, на яку написано найбільшу кількість коментарів. Тільки в Оксфордській бібліотеці на одне Перше послання апостола Івана написано таку кількість праць, що вони займають кімнату площею понад 20 кв. м.

Найдорожча книга

Найдорожчою книгою у світі, за яку було заплачено найбільшу суму, є Сінайський кодекс (стародавній рукопис Біблії) — радянський уряд продав його Великобританії за 510 000 доларів за курсом 1923 року!

Острозька Біблія Івана Федорова і Латинська Вульгата Гуттенберга не набагато поступаються їй за ціною.

Найдешевша книга

Одночасно з тим Біблія є і найдешевшою книгою; часто багатомільйонні її тиражі взагалі розповсюджувалися безплатно.

Найбільш переслідувана у світі книга

Попри величезний попит і пошану, Біблія — це ще й найбільш переслідувана книга. Історія не знає прикладів, коли протягом 2000 років проти якоїсь книги видавалися державні закони, порушення яких карали смертю.

У гітлерівській Німеччині і в СРСР були заборонені багато книг, власників яких переслідували, але це тривало недовго. Парадокс гоніння Біблії полягає в тому, що забороняли її не лише противники християнства, а й сама офіційна християнська Церква!

До таких церковних законів, зокрема, належать рішення Тулузького собору 1229 року, коли було заборонено під страхом смерті читати Біблію світським особам. Терраконський собор, що відбувся через 15 років — у 1244 році заборону читання Біблії поширив і на духовних осіб, священнослужителів! Із світських, державних законів можна вказати

постанову імператора Діоклетіана від 303 року після Р. Хр., в якій читачі Біблії і ті, хто зберігав її у своєму домі, засуджувались до смертної кари. Дуже нагадувала її постанова уряду Французької республіки від 1793 року, за якою всі Біблії спалювались, а їх власники, які продовжували шанувати Бога, знищувались. Дія цього закону тривала до 1797 року, коли уряд був змушений скасувати цей указ у зв'язку з тим, що моральний занепад суспільства досяг неймовірних масштабів.

У 30-ті роки минулого століття в нашій країні діяли такі ж закони, які добре пам'ятає старше покоління.

Найточніша книга

Незважаючи на величезну критику, якій піддавалася Біблія, особливо в радянський час, як брехлива і небезпечна книга, сьогодні абсолютно всі визнають її одним із найпевніших стародавніх історичних джерел.

Пророча книга

Пророцтво, за висловлюванням одного з вчених, накладає на Біблію печатку божественності. За підрахунками, Святе Писання містить понад 3000 пророцтв, що стосуються держав — Вавилону, Риму, Греції, Ассирії, США, Туреччини, Єгипту, Арабського халіфату, народів — ізраїльтян, моавітян, аммонітян, едомлян, а також міст — Дамаска, Єрусалима, Фів, Мемфіса та окремих особистостей — таких, наприклад, як Олександр Македонський, Кір, Навуходоносор, а ще релігій — ханаанейської, єгипетської, вавилонської тощо.

Окрім того, біблійні пророцтва стосуються природних катаклізмів, історії Церкви, поширення Євангелія нашої планетою.

Особливістю біблійних пророцтв, яка докорінно відрізняє їх від передбачень стародавніх і сучасних східних мудреців, астрологів, спіритів, магів, чарівників, ворожбитів, так званих ясновидців, у тому числі й Нострадамуса, є те, що їх значення може зрозуміти будь-хто і без спеціальних коментарів — лише на основі знання Біблії та історії.

Пророцтва Біблії не можна та й просто неможливо тлумачити по-різному (якщо, звичайно, не переслідується така мета!), бо вони відрізняються граничною ясністю і чіткістю. Прочитайте як приклад Єз. 26:3-5, Єр. 51:37, Наум. 1:8, Мт. 24:7, 14 і ви самі зрозумієте їх зміст.

Але одна з найголовніших відмінностей Біблії — це її вплив на розвиток народів і держав, а також окремих людей. Порівняйте сучасні християнські країни з державами, які сповідають інші релігії. З одного боку, США, Канада і Західна Європа, а з другого — африканські країни з їх поганськими культурами, Азія з ісламом, буддизмом і юдаїзмом, колишній СРСР і країни соціалістичної орієнтації з їх атеїзмом. Рівень життя в цих країнах і їх розвиток свідчать самі за себе.

Більше того, у першій групі держав теж є своя градація. Країни, де більшість населення становлять протестанти, які особливо шанують Біблію, — до таких належать США, Канада, Німеччина, Швеція, Норвегія, Великобританія — випереджають за своїм розвитком суто католицькі чи православні країни, де вивчення Біблії або переслідувалося, або не заохочувалося. До них належать Іспанія, Мексика, Бразилія, Перу, Болгарія, країни колишньої Югославії, Румунія і багато інших.

Висновок за вами!

Один мій знайомий із традиційної християнської церкви якось сказав мені: «Ти йдеш до тих...», тобто до євангельської церкви. Слово «тих» він вимовив з явно осудливою інтонацією. Я зауважив, що ті — його брати і сестри у Христі. На це він різко відповів: ніколи!

— Чому? — здивувався я.
— Бо вони не так хрищені.
— Вони хрищені так, як христився Ісус Христос, і нам Він заповів так робити, — усміхнувся я.

Чому Христос христився?

А й справді: Ісус був безгрішний, то чому Він христився? І, зрештою, як Він христився?

Дієслово «христити» у грецькій мові звучить «баптизо» і тлумачиться як «занурення» — щось занурити в рідину і вийняти.

Де христив Іван Христитель? Матвій і Марко чітко пишуть: у річці Йордані. Не на березі, а в річці, у воді. Обидва євангелісти

підтверджують (Мт. 3:16, Мр. 1:10), що, охристившись, Ісус вийшов з води. Якщо вийшов, то обов'язково заходив. Слово «зануритися», тобто христитися, тлумачиться однозначно: бути під водою.

Це видимий акт хрищення. Він має глибоке духовне значення; це певний духовний процес, який, знову ж таки, детально описаний в Євангелії. Той, хто христиться, має хоч трохи знати Слово

Боже і розуміти, навіщо він це робить. Він повинен покаятися у своїх гріхах, твердо вірити в те, що Ісус Христос — Син Божий, пообіцяти Богові добру совість через виконання всіх Божих вимог для спасіння. Нарешті він повинен бути учнем Христа.

Чи розуміє дитина, немовля, що хрищення — це заповідь віри та послуху, заповіт з Богом, свідомий крок на до-

рогу християнина, де єдиним маяком є праведність?..

Після народження Ісуса приносять до храму, «щоб поставити Його перед Господом» (Лк. 2:22). Але в жодному разі не христити. Хрищення — це аж ніяк не надання імені. Ісусом Його назвали без хрищення. А христився Він у зрілому віці, свідомо. Мета хрищення була одна: «Так годиться вповнити уся правду» (Мт. 3:15).

Так, тобто таким чином, Ісус показав нам приклад. Іншого прикладу християнського хрищення просто немає.

Василь ГРИГОРЧУК.
с. Озеряни, Тлумачський р-н.

Швидко п'янієте? Ваш мозок прощається з вами

Як швидко алкоголь проникає в нервову систему і п'яніє? Чи здатний мозок відновлюватися після пошкодження в результаті випивки? Пошуком відповідей на ці запитання зайнялись німецькі дослідники з лікарні університету Гайдельберга.

Вони прийшли до невідомого висновку: люди з часом починають п'яніти швидше, а руйнування їх головного мозку посилюються.

Німецькі медики «почастували» морських свинок алкоголем в кількості, еквівалентній трьом галбам пива або двом бокалам вина. Це призвело до підвищення вмісту алкоголю в крові тварин на 0,05-0,06 процента. Після цього мозок гризунів був досліджений з використанням магнітно-резонансної спектроскопії. Вчені виявили, що вже через шість хвилин клітини мозку морських свинок зазнали змін.

У нейронах різко скоротилася концентрація креатину — карбонової кислоти, що є найголовнішим провідником енергії на клітковому рівні. Звільнене місце зайняли молекули алкоголю. Разом з тим зменшилися і кількості холіну в клітинних мембранах — одного з небагатьох вітамінів, який може бути синтезований в організмі ссавців.

Холін відповідає за вироблення нейронних сигналів і є одним із найважливіших компонентів у реакціях нервової системи. Його відсутність призводить до різкого падіння розумових здібностей і погіршення пам'яті.

Одержані дані легко екстраполюються на людський організм, оскільки наш метаболізм багато в чому схожий на обмін речовин лабораторних гризунів. Результати досліджень переконують, що алкоголь здатний змінювати хімічний склад клітинних мембран.

Однак це не єдина погана новина від німецьких біологів. «Тривалий час існува-

ла думка, що метаболізм головного мозку здорової людини дозволяє повністю нейтралізувати пошкодження нейронів уже наступного дня після вживання алкоголю, — говорить учасник дослідницької групи доктор Армін Білдер. — Але, як показали дослідження, це не відповідає дійсності. Мозок після пошкодження алкоголем не відновлюється ніколи».

Україна ввійшла до п'ятірки країн — виготовлювачів дитячої порнографії і до десятки лідерів щодо її поширення. Цьому сприяє відсутність законодавчої бази і недостатнє залучення до боротьби Інтернет-спільноти. Попри це перша ж спроба виправити ситуацію зіткнулася зі шквалом критики з боку провайдерів, які воліють, щоб держава боролася з порнографією без їх участі.

Дитяча порнографія — проблема не тільки українська, а й світова. За даними спеціального звіту UNICEF, 2008 року 80% дитячої порнографії поширювалось через Інтернет.

Байдужість на межі

Як боротися

Методи боротьби з цим ганебним явищем різні. Але, фактично, усі вони так чи інакше обмежують основний канал її поширення — Інтернет. Торік Євросоюз оголосив, що разом з провайдерами, поліцією та Інтернет-компаніями з обслуговування електронних платежів вступає в активну боротьбу з поширювачами дитячої порнографії в Інтернеті.

В Австралії тюремне ув'язнення загрожує не тільки виготовлювачу і поширювачу дитячої порнографії, а й її споживачам. У 2008 році був засуджений Інтернет-користувач, який скачав секс-версію мультсеріалу Simpsons, в якому персонажі-діти брали участь в оргіях.

Таким самим шляхом пішла і Росія, внісши торік в Держдуму відповідний законопроект. В онлайн-режимі в Росії діє служба захисту дітей — Anti Child Porn, створена місцевими інтернет-провайдерами.

Не обходиться і без масштабних поліцейських операцій з затримання злочинних груп. Тільки за минулий рік Європол разом з поліцією країн ЄС провів 21 операцію. В Іспанії були заарештовані понад 120 чоловік в ході, як було заявлено, найбільшої за всю історію операції по боротьбі з дитячою порнографією в Інтернеті. Вилучені мільйони фотографій і відеофайлів, виявлена мережа, що діяла в 75 країнах. Цікаво, що основна частина цих відеозаписів була виготовлена в трьох державах — Україні, Бельгії і Голландії.

Українські реалії

За оцінками МВС, українська порноіндустрія приносить задіяним в ній людям близько 100 млн. доларів щорічно — кожний вкладений долар дає вісім доларів прибутку. На постійній основі в цю діяльність залучено 12-15 тисяч українських дітей, в основному — безпритульних і з неблагополучних сімей. За даними міжнародного правозахисного жіночого центру «Ла-Страда-Україна», їх середній вік — від чотирьох до десяти років. І головною перешкодою для боротьби з дитячою порнографією в Інтернеті, на думку МВС, була і залишається недосконала законодавча база.

Однак суспільство ставить до існуючої проблеми надзвичайно байдуже. Опитування, проведене з ініціативи Центру дослідження комп'ютерної злочинності, показало, що тільки 49,57% респондентів виступають за блокування провайдером доступу до сайтів, що містять дитячу порнографію, а 37,32% відповіли, що їм все одно...

Олег ГАВРИШ.
«Дзеркало тижня».

Три години в минулому, або Змінюючи мінуси на плюси

Вечір видався на диво спокійним, і я вирішила навести лад на своєму робочому столі. Дістала з тумбочки щоденники, блокноти і записники. Треба було розібратися з усім цим «непотребом», перш ніж викинути його. Але спочатку вирішила перечитати свої записи, адже це сторінки мого життя, мій думки, мій переживання.

Читаючи сторінку за сторінкою, я бачила, як змінювалися мої обставини, думки, молитви, цілі, приходили і відходили люди з мого життя, навіть почерк змінювався. За цим цікавим заняттям і не помітила, як злетіли три години. Три години, проведені в минулому. Три години, за які я усвідомила щось дуже важливе, чим і хочу поділитися з вами.

Перше, що я помітила: час — найкращий лікар і суддя. Багато речей, які здаються дуже важливими, з часом втрачають свою актуальність і не витримують перевірку часом. Не на тільки вони важливі, як здавалося тоді.

Друге: усі люди, які проходили чи проходили через моє життя, — це мої вчителі, які викладали важливі життєві уроки. Іншими словами, у моїй долі нема випадкових перехожих.

Я почала аналізувати, що мені допомагало долати труднощі і випробування, інколи навіть переживаючи зраду і розрив стосунків. І розробила для себе комплекс вправ, до яких вдаюся щоразу, коли виникає потреба. Ось кілька моїх вправ:

1. Змінюємо мінус на плюс. У моєму житті буває так. Я довго зважуюся на щось нове, навіть якщо майже впевнена в необхідності кардинальних змін. Моя природна нерішучість заважає зробити крок вперед. Тоді складаються обставини, які прямо-таки виштовхують мене, і в мене не залишається іншого вибору.

І цими обставинами, «прискорювачами руху» найчастіше бувають люди або, точніше, їх «неадекватна поведінка» щодо мене, через яку сміливо можна

образитися. Але чи варто? Адже вони, фактично, допомогли мені зробити те, на що я ще довго не могла б зважитися, і можливо, упустила би щось дуже важливе.

Отже, змінюючи мінус на плюс, стараюся не тримати на них образи. Образа отруює життя.

2. Шукаємо пояснення. Якщо не годиться перша вправа — переходжу до другої. Починаю шукати пояснення поведінці кривдника. І що цікаво — як правило, знаходжу. А ще допомагає той факт, що й сама я не свята.

3. Починаємо речення зі слів «Якби не...» Суть цієї вправи в наступному: без поганого не було б хорошого.

Зрада одної людини тільки краще відтінює відданість іншій. Негаразди минулого допомагають гідно оцінити достаток сьогодення. Усе справді пізнається в порівнянні.

4. Загартуємося. Втішаю себе тим, що випробування лише загартовують мій характер. Адже всі хочуть бути цінними, мудрими, сильними, а труднощі і неприємності, фактично, — це ціна, яку ми платимо за це.

До того ж гідно подолані негаразди і взяті з них уроки можуть послужити добрим прикладом і підбадьоренням для інших. Змінюючи мінуси на плюси, ви можете стати для когось благословенням, потіхою, підтримкою.

5. Молимося. Цю вправу я виконую у першу чергу і завжди. У важких ситуаціях, коли в голові тисячі запитань, я вчусь в усьому покладатися на Бога. Це допомагає знаходити душевний спокій і гармонію незалежно від обставин, і це дорого коштує. Адже випробування, труднощі і негаразди будуть супроводжувати нас всі дні нашого життя, а ось як ставитися до них — ми вибираємо самі.

Пропоную і вам вчитися перетворювати свої життєві мінуси на плюси. У кожній ситуації є позитив, просто для того, щоб його знайти, треба попрацювати. Але це варте того.

А. Н.

ВІРУЮ

АНОНС

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00

ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «ВІРУЮ» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

«РІДНА ОСЕЛЯ»

У Центрі Опіки Дитини «Рідна оселя» проживають 26 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох з половиною до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки

— ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв. Якщо для вас милосердя — вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

Дякуємо всім, хто вже відізвався на наше прохання.

Реквізити ЦОД «Рідна оселя»:
 Р/р 26005340323791
 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»,
 МФО 325019, код ЄДРПОУ 26429864

Україна 78000 м. Тлумач, вул.Винниченка, 42;
 тел. (03479) 2-13-78; факс (0342)50-10-21;
 моб. 8 050 209-55-44; www.ridnaoselya.if.ua

ДІТЯЧИЙ БУДИНОК «БЛАГОДАТЬ»
 Р/р 26001001312776 ЗАТ «ОТП Банк» м. Київ, МФО 300528, код 34943153
 Тел. (8-032) 243-82-63 (директор), 299-64-17 (бухгалтер, факс).
 У дитячому будинку виховуються 27 дітей-сиріт. Заклад існує лише завдяки допомозі не байдужих людей і державної допомоги не отримує. Адміністрація ДБ «Благодать» буде вдячна за будь-яку фінансову допомогу на утримання дітей.
 Кошти можна надсилати на рахунок дитячого будинку як благодійне пожертвування.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
 о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
 о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
 о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
 о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
 о 12.40 — «Вірую»
 о 20.35 — «Людина і вічність»
 о 22.45 — «Віро і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
 о 20.45 на хвилях «Променя» —
 передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
 ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
 ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
 м. Івано-Франківськ,
 вул. Мочульського, 1
 (на Майзлях).

Тел. для довідок
 (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 9 (128)
 вересень 2009 р.
 Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
 Газета видається на добровільні пожертвування
 Р/р 26008340311261
 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
 МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:
 76002, м. Івано-Франківськ,
 вул. Мочульського, 1;
 тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована
 у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
 Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
 Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.